GENEL-İŞ

EMEK

TÜRKİYE GENEL HİZMETLER İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANIDIR

8. DÖNEM GENEL KURUL ÖZEL SAYISI

19 NİSAN 1980

TÜSTAV

GENEL-İŞ,

18. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ

VE 8. DÖNEM GENEL KURULUNDA

İŞÇİ SINIFI BİLİMİ DOĞRULTUSUNDAKİ

DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ DAHA DA YÜKSELTECEKTİR

İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİNDE 18 YIL

DÜNDEN BUGÜNE GENEL-İŞ

1962 - 1980

TARİH 22 NİSAN 1962 Genel-İş'e hayat verenler kuruluşun resmen tescil edildiği gün, İstanbul Vali Muavini ile birlikte görülüyorlar...

● **GENEL-İŞ**'in 8. Dönem Erken Olağan Genel Kurulu için hazırladığımız **Genel-İş EMEK**'in bu özel sayısında, bugün Genel Hizmetler İşkolunda 150 bine ulaşan işçiyi çatısı altında örgütleyen, Türkiye işçi sınıfının en savaşkan ve en güçlü örgütleri arasında yer alan **Genel-İş Sendikası**'nın özgeçmişinin özetini bulacaksınız.

Bu özgeçmiş, 18 yıl önce bir han odasında çalışmaya başlayan ve bugün öz malı olan milyonluk binalara bile sığmayan **Genel-İş**'in tüm çalışmalarının özetini içine almaktadır.

● **22 Nisan 1962. Genel-İş**, İstanbul Mecidiyeköy'ünü Güzelleştirme Derneği'nin bir odasında başlatır çalışmalarını. Bazı sorumsuz ve maceracı kişilerin kişisel çıkarları için başvurdukları **"Belediye İşçileri Federasyonu"** girişimlerine karşı gerçek sendikacıların önderlikleri sonucu **Genel-İş 22 Nisan 1962** yılında kurulur.

Genel Hizmetler İşkolunda çalışan işçileri sorumsuz ve maceracı kişilerin pençesinden kurtarma kararlılığında olan **Abdullah Baştürk** ve arkadaşları **1962**'nin **22 Nisan**'ında İstanbul Vilayet Konağı'nın merdivenlerini tırmanarak, **Genel-İş**'in resmen tescilini isteyen bir dilekçe ile giriyorlardı İstanbul Vali Yardımcısı'nın odasına. Vali Yardımcısına verilen bu dilekçe ile Türkiye Genel Hizmetler İşçileri Sendikası **"GENEL- İŞ"** resmen kurulmuş oluyordu.

● Başından beri zorlu bir mücadele içinde olan **Genel-İş**'in bu kuruluşu kolay olmamıştı elbette. **"Sendika"** sözcüğüne öcü gözüyle bakılan bir dönemde gerçekleştirilmişti **Genel-İş**'in kuruluşu. Kurucuların amacı ; yurdun çeşitli bölgelerinde kurulmuş bulunan **"dernekleri"** sendikal kişiliğe kavuşturmak ve tek bir çatı altında toplamaktı. **Genel-İş** kurucularının amacı buydu. Bu amacı gerçekleştirirken de inançlarından ve alınteri karşılığı aldıkları üç-beş kuruşlarından öteye hiç bir varlıkları yoktu .

Doğu'dan **Batı**'ya, **Güney**'den **Kuzey**'e kadar tüm işçiler gibi, Genel Hizmetler işçileri de ortak sorunlarla karşı karşıya idi ve bu bir avuç lider de bunu çok iyi biliyordu. İşçilerin, emekçilerin hakları yalnızca **Ankara**'da, **İstanbul**'da, **İzmir**'de değil, ülkenin her köşesinde, her yerinde çiğneniyor; sabahın kör ünden, gecenin geç saatlerine kadar emek üreten, hizmet üreten belediye işçileri tutunacakları bir dal arıyorlardı. Ve bu dal öyle bir dal olmalıydı ki, artık işçi sınıfının geleceği işverenin insiyatifine bırakılmamalı, geleceği onların iki dudağı arasından çıkacak bir çift sözle noktalanmamalıydı.

● **14 Haziran 1962**.Bu isteklere karşın, örgütlenme çalışmaları engellenmek isteniyor, diğer illerle bağ kurulması güçleşiyordu. Ama kendilerini işçi sınıfı bilimine adamış, inançlı kişilerin mücadelesi, kısa sürede tüm belediye işçilerini tek çatı altında toplayacak niteliğe bürünmüştü artık. Bu yargıya varan Genel Başkan **Abdullah Baştürk**, Genel Sekreter **Mustafa Sığan** ve Genel Sayman **Hasan Erdoğan** 14 Haziran 1962 günü bir basın toplantısı yaparak, belediye işçilerinin sorunlarını dile getirdiler. Basın toplantısında, **"Çalışma şartları yeniden düzenlenmeli, 8 saatlik mesaiye her belediyede uyulmalıdır"** denildi. Üç yönetici bu toplantıda, işçilerin örgütlenmesini engelleyici davranışlardan sakınılmasını da ısrarlı bir biçimde önerdiler. Sendikaya üye olmanın, işten atılmak için yeterli neden sayıldığı o dönemde yapılan bu basın toplantısı sahipsiz bir kitleye arka çıkma, omuz verme hareketiydi.

2000 Belediye Fen işçisi tazminat dâvasını kazandı

İstanbul belediyesi 45 milyon liralık tazminatı peydarpey ödemeye başladı

Kuruluş günlerinde bir yandan işçi eğitimi, diğer yandan da uğranılan haksızlıkların giderilmesi başlıca sorundu... Genel-İş yöneticileri bütün bunların üstesinden gelmeyi başardılar...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ

● **15 Kasım 1962**.Hazırlıkların tamamlanmasıyla birlikte genel kurul zaman yitirmeden toplandı ve **15 Kasım 1962**'de ilk genel kurul yapıldı. Genel Kurul sonunda Abdullah Baştürk Genel Başkanlığa, **Ertan Andaş** ve **Mustafa Sığan Genel Başkan** Vekilliklerine, **Hasan Okyar** Genel Sekreterliğe, **Hasan Togay**'da Genel Mali Sekreterliğe getirildiler.

İlk genel kurulun yapıldığı **15 Kasım 1962**'de **Genel-İş**'in üye sayısı 8354 idi. 1962 yılı biterken, yani I. Genel Kuruldan 45 gün sonra, Samanpazarı'nda kiralanan bir han odasından yönetilen hareket, on bini aşkın Genel Hizmetler işçisinin güçlü temsilcisi durumuna gelmişti. Ve durmadan çalışan telefon zilinin ardından kaldırılan ahizenin öbür ucundaki sesler, ülkenin çeşitli yörelerinden **Genel-İş**'e katılma haberlerini ulaştırıyordu.

● **15 Eylül 1964**.İşçi sınıfı tarihine **Genel-İş**'in ilk grevini başlattığı tarih olarak geçen **15 Eylül 1964**'de, **Kayseri** Belediyesinde çalışan Genel-İş üyesi **413** işçi işi bıraktı. **Genel-İş**'in ilk grevi olan **Kayseri grevi** tam **36** gün sürdü ve ilk kavga zaferle sonuçlandı.

● Takvimler **21 Eylül 1965**'i gösterdiğinde **Genel-İş**, ikinci grev çadırını **Malatya**'da kuruyordu. **235** yiğit İşçinin başlattığı grev, **31**'nci günün sonunda kaldırılıyor ve tüm haklar alınarak, yeni bir zafer kazanılıyordu.

● **25 Kasım 1965**.Birinci genel kuruldan sonra mücadele dolu haftalar, aylar, hatta yıllar geçti. **Genel-İş** Sendikası **25 Kasım 1965**'de 2. Genel Kurulunu topladı. **15 Kasım 1962**'de toplanan I. Genel Kurula **8354** üyeyi temsilen katılan **93** delege, 2. Genel Kurulda **23.005** üyeyi temsil ediyor ve sayıları da **136**'ya yükselmiş oluyordu.

Sağlam temeller üstüne oturtulan yapı, gerçekten hızlı bir gelişme gösteriyor ve mücadele her alanda sürdürülüyordu.

ÇORUM GREVİ-YÜRÜYÜŞÜ

● **27 Temmuz 1966**. Başlangıç ve bitişi yalnız Türkiye'de değil, sınırlarımızın ötesinde de geniş yankılar uyandıran **750** kilometrelik **Çorum Yürüyüşü**, 27 Temmuz 1966'da başlamış ve aynı yılın 28 Ağustos'unda bitmiştir.

Dünya çapında yankılar uyandıran **Çorum Yürüyüşü**, Avrupa basınında da günlerce haklı yerini almış, bir İsveç gazetesi olayı **"Dünyanın en uzun, en haklı işçi yürüyüşü"** manşetiyle vermişti.

Genel-İş üyesi 72 işçinin, **Çorum Belediyesi** işverenince işten atılması bardağı taşıran damla olmuştu. 13 Temmuz 1966 tarihinde bir bildiri yayınlayan Genel Başkan Baştürk, **"İlgililer 72 işçinin görevleri başına dönmelerini sağlayamadıkları takdirde, sendikamız 72 işçi ile birlikte Çorum'dan Ankara'ya bir protesto yürüyüşü yapacak ve konuyu Türk** kamuoyuna duyuracaktır" diyordu.

İşlerinden çıkarıldıkları tarihten **27** gün sonra başlayan **"ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ"**ne **4**'ü sakat olan **54** işçi katılıyor ve **"Ellerimizden alınanları, ayaklarımızla geri alacağız"** diyerek yürüyorlardı. Ve yürüyüş **Ankara**'da değil, **İstanbul**'da ;750 kilometrelik yol katedildikten sonra noktalanıyordu. Ve sonunda 1966 yılının **11 Eylül** tarihli gazetelerinde şu başlık yer alıyordu: **"Çorumlu 54 işçi İşlerine alınıyor."** 15 Eylül 1966 sabahı İstanbul'dan otobüsle ayrılan 54 işçi uzun bir yürüyüşü, **"Ölüm Yürüyüşü"** adını verdikleri **750** kilometrelik yürüyüşü, zaferle noktalamanın mutluluğunu yaşıyorlardı.

MANİSA GREVİ-YÜRÜYÜŞÜ

● **11 Mayıs 1967**. **Kayseri, Malatya, Çorum** grevlerinden sonra, **Genel-İş**'in uyguladığı dördüncü grev **Manisa** Belediyesi işyerlerinde yapılmıştır. Başlangıç ve bitiş tarihleri itibariyle o tarihe kadar yapılan en uzun grev olan Manisa grevimizin bir diğer özelliği de, grevci işçilerin **930** kilometrelik **"Anayasa Yürüyüşü"**nü gerçekleştirmiş olmalarıdır. **11 Mayıs** 1967 sabahı başlayan Manisa grevine, **Genel-İş** üyesi **306** işçi katılıyor ve **4** Haziran 1967 tarihinde 90 işçinin **Manisa**'dan başlattıkları yürüyüş tam **44** gün sonra **24 Temmuz 1967** tarihinde **Ankara**'da son buluyordu. **930** kilometrelik yolu yürüyerek **44** günde tamamlayan **Manisa** li işçiler, **7** ay **8** gün gibi uzun bir süre sonunda haklarını söke söke alıyor ve grev çadırını sökerek, yeniden hizmet üretmeye başlıyorlardı. O tarihlerde ekonomik, demokratik haklarımızdan verilecek en küçük ödünün bile, sonuçta büyük kayıplar doğuracağını bilen Manisalı grevcilerin ve yürüyüşçülerin bu eylemi işçi sınıfı tarihine altın harflerle yazılarak noktalanıyordu.

● **31 Kasım 2 Aralık 1967**'de 3. Genel Kurulunu yapan **Genel-İş, 23-25 Aralık 1969**'da da 4. Genel Kurulunu topladı.

● Daha sonraki yıllarda giderek büyüyen **Genel-İş**, ülkemizin en büyük ve en güçlü örgütleri arasındaki yerini aldı. **22-24 Nisan** 1972'de 5'inci, **22-24 Nisan 1975**'de de 6. Olağan genel kurullarını yaptı.

● Bu arada **Genel-İş**'in büyümesini ve güçlenmesini hazmedemeyen burjuvazi ve sarı sendikacılar **Genel-İş**'i bölüp-parçalamayı, böylece güçsüz düşürmeyi ve işçi sınıfımızın bu en güçlü örgütünü devre dışı bırakarak alınteri üzerinde, en yüce değer olan emek üzerinde istedikleri

Hakları üzerinde hertürlü kanunsuz işlemlerin sürüp gittiği Belediye işçileri için, önce İstanbul'da kurulan Genel-İş, bir kurtarıcı el oldu. Yasalara dayalı hak mücadelesine susamış yüzler, binler ve onbinler Genel-İş'in örgütlenmesine yürekten katıldılar. Yukarıdaki gazete kupürü Genel-İş'in örgütlenme çabalarını yansıtıyor. Genel Başkan Baştürk 1962'de İstanbul Sütlüce Tesislerinde çalışanlar için kurulan şube kongresinde konuşurken...

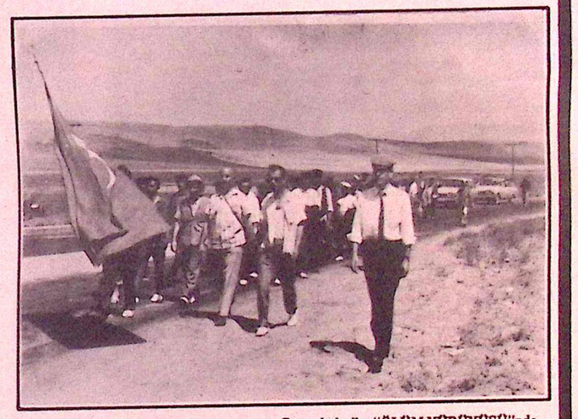

Çorumlu işçiler **"ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ"**nde...

"ANAYASA YÜRÜYÜŞÜ" Manisa'dan Ankara'ya 930 kilometre yürüdüler...

GENEL-İŞ ÜYELERİ DEMOKRASİ MİTİNGLERİNE YIĞINSAL OLARAK KATILDI

DGM'lere geçit verilmedi

gibi kumar oynamayı amaçladılar. Ama hevesleri kursaklarında kaldı, istemleri, kendi dar kafalarında tutsak edildi. **Genel-İş**'i bölüp-parçalamayı tasarladılar, ama başaramadılar.

● **3 Ağustos 1975.** 6.Olağan Genel Kuruldan kısa bir süre sonra **Genel-İş** Genel Kurulu, bu kez olağanüstü olarak toplanmak zorunda kaldı. **3 Ağustos 1975** günü toplanan genel kurulda, işçi sınıfına ihanet içinde olan **Türk-İş** yöneticilerinin, **Genel-İş**'e yönelik **"böl-parçala-yönet"** girişimleri sert biçimde kınandı ve **Türk-İş** gemisi acemi kaptanıyla başbaşa bırakıldı.

● Sendikal savaşımını bir süre bağımsız olarak sürdüren **Genel-İş, 5 Haziran 1976**'da genel kurulunu yeniden olağanüstü toplantıya çağırdı. Olağanüstü Genel Kurulun aldığı **"Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na** (DİSK) **katılma kararı"** dakikalarca ayakta alkışlanıyor ve öteden beri savunageldiği sınıf sendikacılığı içindeki yerini alıyor, sınıf uzlaşmacılığını ise kesinlikle reddettiğini belgeliyordu. **Genel-İş** o tarihten bu yana, işçi sınıfının mücadele bayrağını **DİSK** saflarında dalgalandırıyor.

● **16 Eylül 1976.**İşçi sınıfının ekonomik, demokratik, siyasi hareketini önlemeye yönelik Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin **(DGM)** kurulmasına ilişkin yasa tasarısına karşı, yüzbinlerce işçiyle birlikte, onlarla omuz omuza **Genel-İş** üyeleri de işi bırakarak direndi.

● **20 Mart 1978.**Üst örgütümüz **DİSK,** faşist saldırı ve katliamları protesto etmek amacıyla ülke düzeyinde, iki saat süreyle işi bırakma kararı aldı.**20 Mart Faşizme İhtar Eylemi**'ne **Genel-İş** üyeleri tüm ünitelerde katıldı ve sınıf kardeşlerimize omuz verdi.

● **5 Ocak 1979.Genel-İş** üyeleri, üst örgütümüz **DİSK**'in kararı doğrultusunda, Kahramanmaraş katliamında ölenlerin anısı ve faşizmi lanetlemek için beş dakikalık saygı duruşu ile **Faşizmi Lanetleme** eylemini de yığınsal olarak gerçekleştirdi.

● **1 Mayıs'lara kitlesel katılımlar sağlandı.**

● **22 Nisan 1978**'de 7. Dönem Genel Kurulunu yapan **Genel-İş**'in her dönem genel kurulundaki üye sayısı, geçen genel kurullara oranla hızlı bir artış göstermiş ve sonuç olarak **19-20 Nisan 1980**'de yapılan 8. Dönem Erken Olağan Genel Kurula yaklaşık **150** bin üyeye sahip bir örgüt olarak girmiştir **Genel-İş Sendikası.**

Kuruluş yılı olan **1962**'de üye sayısı **8 bin 354** iken,ondan 18 yıl sonra bugün **Genel-İş**'in üye sayısı gurur verici bir grafik çizerek **150** bine ulaşmıştır.

● Büyüyor **Genel-İş.** Gelişiyor **Genel-İş.** Musluklardan suyu akıtan, aş pişirmek için havagazı bağlayan, geceleri gündüze çevirip evleri ışıl ışıl elektrikle donatan, kanalizasyonları açan, sokakları temizleyip, sağlıkları koruyanlar, caddeleri sokakları onaranlar, kentlerde ulaşımı sağlayanlar... haykırıyorlar: **"YAŞASIN GENEL-İŞ. YAŞASIN DİSK"** Yayılıyor yurdun dört bir köşesine demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ilkeleri. İşçi sınıfının devrimci sendikal birliği yolunda sarsılıyor yerler, çalınıyor grev davulları, mücadele türküleri, özgürlük türküleri söyleniyor; burjuvazinin saldırısını üretim alanlarında göğüslemeye and içerken, **Demokrasi Mitinglerine** yığınsal olarak katılırken ve **1 Mayıs 1980**'e şimdiden hazırlanırken...

1977'nin 1 Mayıs'ının kana bulanmasından sonra, 1 Mayıs 1978'de Alana böyle girdik...
Ve Genel-İş 1 Mayıs'lara da yığınsal olarak katıldı, sınıf kardeşlerine omuz verdi...

GENEL- İŞ

YÜRÜTME KURULU

ABDULLAH BAŞTÜRK
Genel Başkan

ERTAN ANDAŞ
Genel Sekreter

İSMAİL HAKKI ÖNAL
Toplu Sözleşmeler Daire Başkanı

EKREM AKKUŞ
Eğitim Daire Başkanı

BELGÜZAR CAN
Örgütlenme Daire Başkanı

İSMAİL ÖZBİÇER
Mali İşler Daire Başkanı

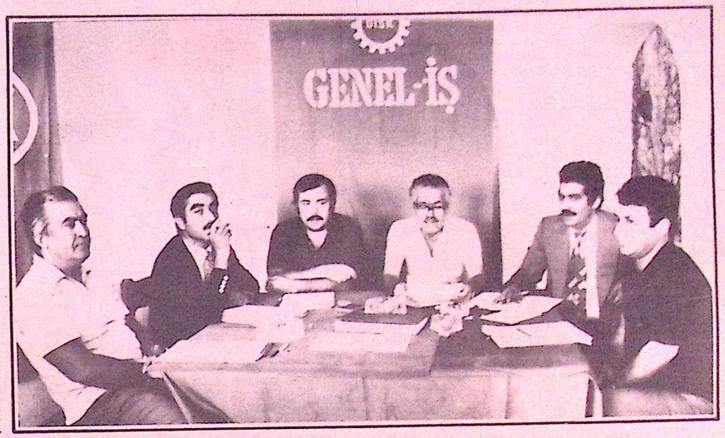

GENEL YÖNETİM KURULU

DURAN ÖZDEMİR
HASAN ÇAĞLAR
CEMAL ARSLAN
İSMAİL GÜLBAŞ
A. DURALİ YALINLAR
MEHMET GÜNEŞ
YILMAZ SAKINMAZ
HASAN ASLAN
İSMAİL ÇALIŞKAN
MÜRSEL AKKÖK
EMİN ERDEM
MUSA KILINÇ
MAHMUT POYRAZ
ÇETİN POLAT
MUSTAFA AZIR
HASAN CEVHER
İSMAİL ALBASAN
HASAN BOZKURT
ZAHİR KAYHAN
BEKİR BÜYÜKCAN

CEMİL ALTAN
ZEKİ MERTOL
ÖMER ÇİFTÇİ
YUSUF BİLEN
İSMAİL HAKKI AKTAN
HASAN AKKUŞ
TAHİR CANPOLAT
NUSRET KENDİRCİ
FİKRET ÖZCAN
HİKMET SELET
TAYYAR ERGİ
DURMUŞ ÇAVDAR
O. NURİ BOĞAKAPTAN
GAFFAR ESKİKAYA
MAHMUT EREN
HASAN GÜRSOY
A.OSMAN KARCI
NACİ BAŞSORGUN
S. FEHMİ EZER

ONUR KURULU

HALİL YAKAR
AZMİ DÖNMEZ
OSMAN NAMIRTI
M.GÜNGÖR ORAL
NAZMİ KARAMAN

DENETİM KURULU

ŞENOL KILIÇ BELGİNER
KEMAL UĞURLU
ASLAN TAŞPOLAT

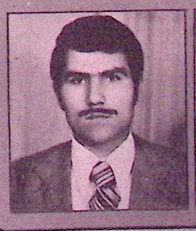

20. yüzyılın en büyük özelliklerinden biri, daha önce ulusal çerçevede yoğunlaşmış bulunan sınıf mücadelesinin uluslararası alana da yayılmış olmasıdır. İnsanlık tarihini ilerletmenin motoru olan sınıf mücadelesi, artık sadece belli bir ülkenin sınırları içinde ortaya çıkan ve etkisini sadece bu alanda gösteren bir olgu değildir. Aksine bu mücadele 20. yüzyılda, tüm dünya ölçeğinde bir anlam ve önem kazanmış bulunmaktadır.

Günümüz dünyasında, sosyalist üretim ilişkileri ile sosyalizm öncesi üretim ilişkileri; sosyalist dünya sistemi ile emperyalizm aşamasında bulunan uluslararası kapitalist sistem; yarı-bağımlı ülkeler ile bağımsızlığını kazanarak sosyalist bir gelişme yoluna yönelen ülkeler, yan yana bulunmaktadır. Bu tablo, emperyalizmin çökmekte olduğu ve sosyalizmin dünya çapında güç kazandığı bir geçiş sürecini yansıtmaktadır. *Bu geçiş sürecinin muhtevası, esas itibariyle, sosyalist ve kapitalist toplum biçimlerinin niteliği ve bu sistemler arasındaki evrensel mücadele tarafından belirlenmektedir. Ekonomik, politik, toplumsal, kültürel, askeri ve teknolojik olayları doğru değerlendirebilmek için, varolan sistemleri ve bunlar arasındaki ilişkiyi gözardı etmemek zorunludur.*

Bu nedenle, Türkiye'nin ekonomik ve siyasi durumunu incelemeye geçmeden önce, dünyadaki gelişmeleri kalın çizgileriyle gözden geçirmek yararlı olacaktır.

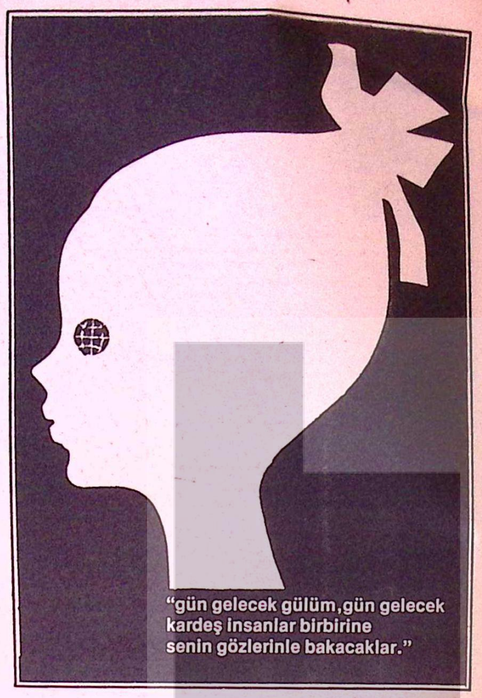

DÜNYA'NIN GENEL GÖRÜNÜMÜ

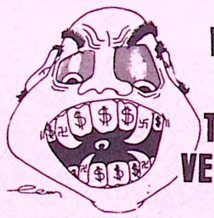

KAPİTALİST ÜLKELERDE TOPLUMSAL VE EKONOMİK DURUM

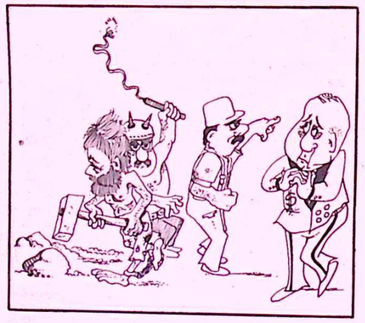

Dünya kapitalist sistemi içinde yeralan ülkelerde, 1978 ve 1979 yıllarının en çarpıcı üç ekonomik göstergesi enflasyon, üretim düşüklüğü ve işsizliktir.

1917 Ekim Devrimiyle, emperyalist sistem, en zayıf halkasından kırılmış ve 2.Dünya savaşı sonucunda ise Doğu Avrupa ülkelerinin sosyalizme geçmesi nedeniyle dünya çapında tek belirleyici güç olma özelliğini büsbütün yitirmiştir. Bugün dünya kapitalizmi, genel bunalımın üçüncü aşamasını yaşamaktadır. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın sömürge ve yarı sömürge halkları, 1945'lerden bu yana, daha hızlı bir ulusal ve toplumsal kurtuluş süreci içine girmiştir. Sömürge sisteminin parçalanması, emperyalizmi en önemli güç kaynaklarından yoksun bırakmıştır.

Bütün bu nedenlerden dolayı, kapitalist ekonomilerin devresel bunalımı daha kısa aralıklarla tekrarlanmaya başlamıştır. 2.Dünya savaşından önce ortalama 10 yılda bir ortaya çıkan kriz, günümüzde 3-4 yılda bir yinelenmektedir.

Kapitalizm büyüme yeteneğini yitirmiştir. 1970'li yıllarda emperyalizm iki kez bunalıma düşmüştür. 1974-75 yıllarında ilk bunalımını geçiren emperyalizm, 1976-77 yıllarında nisbi bir düzelme göstermişse de, 1978-79 yıllarında yeni bir ekonomik dengesizlikle karşı karşıya kalmıştır.

Kapitalist ülkelerde büyüme hızı büyük oranlarda düşüş gösterirken, İŞSİZLİK de kapitalizmin müzminleşen hastalığı olmuştur. Hemen tüm gelişmiş kapitalist ülkelerde tam istihdam artık bir düş olmuştur. Maddi üretim kapasitesinde meydana gelen düşme ve nüfus artışı işsiz sayısını çoğaltmaktadır. OECD'nin raporlarına göre büyüme hızı 1980 yılında kapitalist ülkelerde sıfıra düşecek, işsizlik daha da yaygınlaşacaktır.

Emperyalist ekonomilerde fiyat artışları önem ve yaygınlığını giderek artırmaktadır. Enflasyon oranı çoğu kapitalist ülkede yüzde 10-15 arasında değişmektedir. Günümüzde kapitalizmin genel bunalımı, enflasyon ile işsizliğin bir arada yaşanması biçiminde ortaya çıkmaktadır. **"Durgunluk içinde enflasyon"** veya **"Enflasyon içinde işsizlik"** adı verilen bu yeni olgu, emperyalizmin bugünkü niteliğini de belirlemektedir. Hem işsizliğin hem de enflasyonun aynı anda yaşanması, kapitalist ekonominin toplumsal talebi karşılayacak bir büyüme dinamiğini yitirmesi demektir. Kapitalistler, talep artışına ayak uyduracak ölçüde bir yatırımı gerçekleştirmedikleri ve yeni iş alanları açamadıkları için işsizlik giderek artarken, fiyatlar da yükselmektedir.

Enflasyon, işsizlik, üretim düşüklüğü ve iç talep hacmindeki daralma gibi, ekonomik bunalımın sonucu olarak ortaya çıkan dengesizliklerin temel nedeni, kapitalist üretimin anarşik yapısıdır. Güçlü bir sosyalist dünya sisteminin varolduğu ve her türlü sömürgeciliğe karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş eylemlerinin yaygınlık kazandığı bir dönemde, bu üretim yapısı bunalımları daha da ağırlaştırmaktadır.

Petrol bunalımı ve Altın fiyatlarındaki olağanüstü artışlar, göstermektedir ki, kendi içinde büyük dengesizlikler taşıyan, dünya ekonomisini denetleyebilme olanaklarını büsbütün yitiren ve sahip olduğu düzenleyici aygıtları çalışmayan Emperyalist-kapitalist sistem, bu haliyle artık insanlığın global sorunlarını artırmak dışında tüm işlevlerini yitirmiştir. Toplumsal gelişmenin en büyük engeli Emperyalizmin çürüyen dünya sistemidir.

Gelişmiş kapitalist ekonomilerdeki sorunların ve dünya kapitalist sistemindeki bunalımın asıl büyük yükünü, bu sistem içinde bulunmakla birlikte ekonomik bakımdan az gelişmiş durumdaki kapitalist ülkeler çekmektedir.

Bu ülkelerin enflasyon ve işsizlik oranı gelişmiş kapitalist ekonomilere göre çok daha yüksektir. Buna karşılık büyüme hızı oldukça düşüktür. Türkiye'nin de yer aldığı bu ülkeler grubu, dış ticaret hadleri bakımından da sürekli zarara uğramaktadır.

Diğer taraftan az gelişmiş ülkelerin orta ve uzun vadeli borçlanmaları giderek artmaktadır. Borçlanma yolu, bu ülkeleri kalkındırmak şöyle dursun, daha da büyük sıkıntıların içine atmaktadır.

Az gelişmiş ülkelerin hem kalkınmaya, hem de sınıfsal gelir dağılımındaki adaleti sağlanmalarının tek yolu, dün olduğu gibi bugün de emperyalist sistemin kesin olarak dışına çıkmak ve sosyalizme yönelmektir. Bu ise sınıf mücadelesi platformunda biçimlenebilecek olan devrimci bir çabayı zorunlu kılar.

TOPLUMSAL VE SİYASAL DURUM

Sınıf Mücadelesi

Ekonomik dengesizlikler temeli üzerinde, emperyalist-kapitalist sistemin toplumsal ve siyasal bunalımı da giderek derinleşmektedir.

Enflasyon ve işsizliğe karşı kapitalist devletlerce alınan önlemler çoğu kez sorunları erteleyecek ölçüde bile başarılı olamadığı için, Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının tekellere ve düzene karşı mücadelesi yaygınlık kazanmaktadır. Artan işsiz sayısı, gerçek ücretlerdeki sürekli düşme eğilimi ve emperyalizmin sosyalist sistem karşısındaki aczi, kitlelerin ileriye dönük özlemlerini artırmaktadır. Son yıllarda grev ve benzeri kitlesel eylemlerin sayısında yükselmeler olmuştur. Amerika, Japonya ve Avrupa ülkelerinde genel grevler yoğunlaşmıştır. Bugüne kadar sömürgelerden sağlanan kazançlardan da yararlandırılmak suretiyle yüksek bir tüketim kalıbına alıştırılmış olan batı toplumu, ekonomik bunalımın yarattığı sıkıntılar karşısında umut ve güvenini yitirmektedir. Bu durum, işçi sınıfının devrimci mücadelesine yeni toplumsal katmanların kazanılması için elverişli bir ortam yaratmaktadır. Ancak emekçi kitleler, henüz çeşitli düzen partilerinin etkisinden tümüyle kurtulmuş da değildir; Sosyal-Demokrat ve Hristiyan-Demokrat partiler arasında bocalamaktadırlar. İşçi Sınıfı partileri henüz tek başlarına iktidarı alabilecek güçte olmamakla birlikte, izledikleri politika ile burjuva hükümetlerin anti-demokratik girişimlerini de dizginleyebilmektedirler. Özetle söylemek gerekirse, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı, dünya devriminin güçlerinden biri olarak, günümüz koşullarının gerektirdiği biçim ve düzeyde mücadelesini sürdürmektedir. Kapitalist ülkelerde bugün, işçi sınıfı partilerini hesaba katmayan bir politikanın başarı şansı oldukça düşüktür.

→

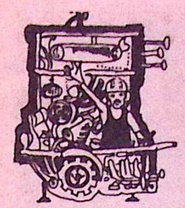

Militarizm Burjuva Sınıf Eğemenliğinin Bir Aracıdır

Emperyalizmin özelliklerinden birisi de silahlanmaya ve silahlı örgütler kurmaya verdiği olağanüstü önemdir. Bu konuda geniş çaplı bilimsel incelemeler yapılmakta ve milyarlarca para harcanmaktadır. Burjuva devlet silah üretimini ve silah satışını en yaygın bir biçimde örgütleyebilmek için tüm olanaklarını kullanmaktadır.

Silahlanmayı ve silahlanma yarışını sadece silah tekellerinin aşırı kâr elde etme hırsına bağlamak doğru değildir. Gerçi silahlanma sorununda bunun da büyük bir payı vardır: Dünya'da savaşların yaygınlaşması ve bölgesel savaşların sürdürülmesi için silah tekelleri büyük çabalar harcamaktadırlar. Barış ve yumuşama silah sanayicilerinin en çok karşı çıktığı bir şeydir. Silah sanayii ve silah ticareti tekeller için her zaman bir altın madeni olmuştur. Ancak yine de, Kapitalist ülkelerdeki başdöndürücü silahlanmanın

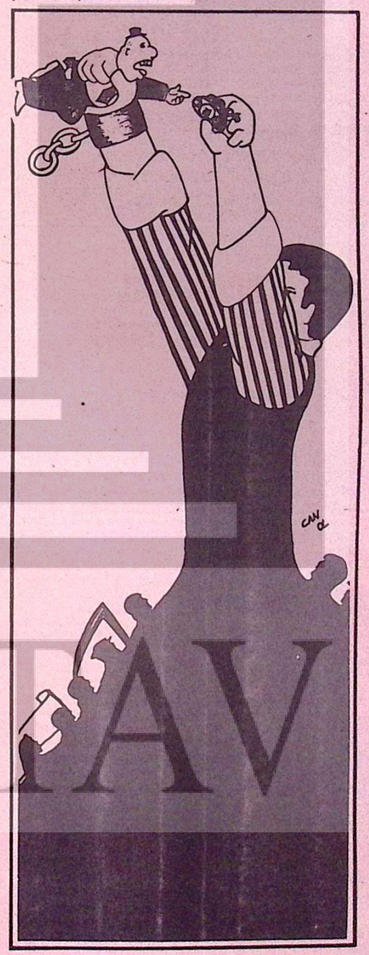

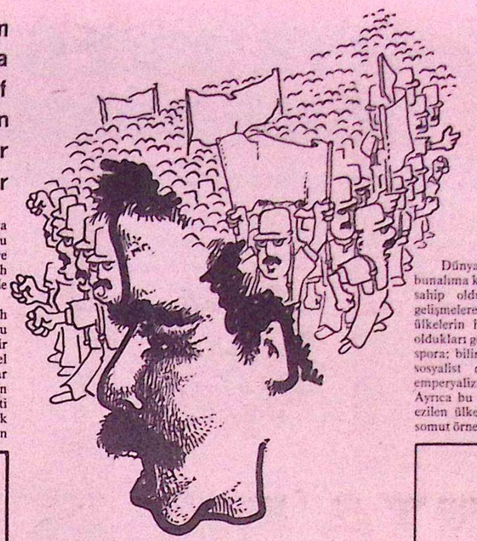

daha başka nedenleri de bulunmaktadır. Batılı gelişmiş kapitalist ülkeleri böylesine çılgın bir militarizmin peşinde sürükleyen ve tüm toplum katlarında şiddet eğilimleri yaratan bu olgu, aynı zamanda az gelişmiş ülkeleri de etkisi altına almaktadır. Bugün pek çok az gelişmiş ülke, ekonomik kalkınması için ayırmak zorunda bulunduğu kaynakları emperyalist ülkelerden alacağı silahlara yatırmaktadır. Silahlanma, çeşitli az gelişmiş ülkelerde adeta bir rekabet anlayışı içinde sürekli tırmandırılmaktadır. Kendi aralarındaki sorunları barışçı yöntemlerle çözümlemek mümkün olduğu halde biribirine komşu az gelişmiş ülkeler, emperyalizmin diplomatik, ekonomik ve kültürel araçlarla yaptığı kızıştırma nedeniyle veya yerli egemen sınıfların politik gerekçeleriyle, beklenmedik biçimde şiddete başvurmaktadırlar.

Tüm insanlığın topluca yok olmasına yol açabilecek ölçüde büyük bir silahlanma yarışının sürdürüldüğü dünyamızda bu konu büyük bir önem taşımaktadır. Dünyamızın ortak bir sorunu olan nükleer silah birikimi, çeşitli yönleriyle, emek ve sermaye arasındaki sınıf mücadelesi ile de yakından ilgili bulunmaktadır. Militarizm ile burjuvazinin sınıfsal egemenliği arasında derin bağlar vardır. Günümüzde tekelci kapitalizm, militarizmi, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı bir sınıf mücadelesi aracı olarak kullanmaktadır. Toplumların tarihi göstermektedir ki, her sınıflı toplumda egemen sınıf, her şeyden önce ezilen sınıfa karşı silahlanır.

Burjuvazinin, militarizmi, sınıf egemenliğinin bir aracı olarak kullanması toplumda gerginleşme ve şiddet psikolojisi yaratmaktadır. Bu durum, bir yandan az gelişmiş ülkelerde askeri diktatörlüklerin kurulması için uygun bir ortam yaratırken, diğer yandan da terörcülüğü teşvik etmektedir. Kitlelerin bilinçli ve örgütlü mücadelesini çarpıtmak ve onları yıldırmak için kullanılmaktadır. Böylece sermaye, militarizmden, hem aşırı kârlar elde etmek, hem az gelişmiş ülkeleri soymak, hem de kendi sınıf egemenliğini korumak üzere çok yönlü yararlar sağlamaktadır.

Bütün bu nedenlerden dolayı işçi sınıfı militarizme ve silahlanma yarışına karşı mücadele etmek zorundadır. Barış içinde bir arada yaşama ve yumuşama politikasının hedeflerinden biri de, işte bu silahlanma yarışının durdurulmasıdır. Bu noktada geçtiğimiz yıl Amerika ile Sovyetler Birliği arasında yapılan SALT-II Anlaşmasının büyük bir değeri vardır.

Yıkılan Diktatörlükler

Kapitalist sistem içinde yer alan gerici ülkelerde diktatörlükler birbiri ardına devrilmektedir.

İRAN'da Şah'ın kanlı diktatörlüğü, halk ayaklanmasıyla yıkılmış ve anti-emperyalist öz taşıyan bir devrim gerçekleşmiştir. İran halkı, baskıyla ayakta duran Şah yönetimine karşı ödün vermeksizin mücadele etmiş ve önce Şah'ı, ardından batı yanlısı Başbakan Şahbur Bahtiyar'ı devirmiştir.

İran Devriminin belirleyici özelliği anti-emperyalist oluşudur. İran'da sadece Şahlık değil, emperyalizmin güçlü bir kalesi de yıkılmıştır. Bu olay ABD üzerinde derin bir şok etkisi yapmış ve bir Amerikan yetkilisi İran'daki hatayı Türkiye'de tekrarlamayacaklarını açıklamıştır.

Emperyalizm tüm bu olup bitenler karşısında boş durmamaktadır. Ancak, Şah'ın yıkılmaz sanılan diktatörlüğünü göz kamaştırıcı bir ayaklanmayla alaşağı eden İran emekçileri, ergeç barış ve demokrasiye kavuşacaktır.

RODEZYA'da uzun yıllar ırkçı beyaz azınlık rejimine karşı mücadele eden, ülkenin gerçek sahibi siyahlar seçim yoluyla iktidara gelmişlerdir. 1923'de İngiltere'nin sömürge yönetimine giren, 1965'den bu yana da beyaz azınlığın ırkçı rejimiyle yönetilen Rodezya halkı özgürlüğüne kavuşmuştur. Yeni adı ZİMBABWE olan Rodezya'nın yerli siyah halkı artık yıllardır köle gibi yaşadıkları ülkelerinin gerçek sahibi olacaktır. Ve böylece Afrika'da bir ulusal kurtuluş hareketi daha zaferle sonuçlanmıştır.

Orta Amerika ülkelerinden NİKARAGUA, diktatörlüğe karşı verilen savaş ve gerçekleştirilen devrim dolayısıyla 1979 yılında adı en çok duyalan ülkelerden biri olmuştur.

Nikaragua'da Somoza ailesinin 40 yılı aşkın diktatörlüğü, Sandinista Gerillalarının önderliğinde toplumun tüm kesimlerinin verdiği mücadele sonucu devrilmiştir. Nikaragua, Orta Amerika'daki diktatörlükler ve baskı rejimlerine karşı, demokratik bir ülke olma yolunda ilerlemektedir.

SOSYALİST ÜLKELERDE TOPLUMSAL VE EKONOMİK GELİŞME

Dünya kapitalist sisteminin içine düştüğü ekonomik bunalıma karşın, dünya ekonomisi içinde sosyalist ülkelerin sahip olduğu önem giderek artmaktadır. Ekonomik gelişmelere ilişkin rakamlar incelendiğinde sosyalist ülkelerin hemen her alanda kararlı bir gelişme içinde oldukları görülmektedir. Ekonomiden kültüre; diplomasiden spora; bilim ve teknolojiden savunmaya kadar her dalda, sosyalist dünya sisteminin artan objektif başarıları, emperyalizmin bunalımını daha da derinleştirmektedir. Ayrıca bu başarılar kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfına ve ezilen ülke halklarına gelecekteki toplumsal ekonominin somut örneğini sunmaktadır.

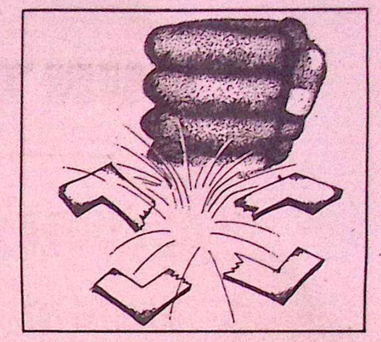

Kapitalizmin, üretimdeki anarşi nedeniyle, belirli aralıklarla kriz içine düştüğü ve bu krizlerin de her gelişme evresinde farklı sonuçlar yarattığı tarihe malolmuş bir gerçektir. Oysa üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayanan sosyalist ekonomide, her türlü ekonomik etkinliğin planlanabilmesi mümkündür. Bu ise, mevcut kaynakların en gerekli ve toplum için en verimli bir biçimde kullanılmasına olanak sağladığından, bir yandan dengesizliklere düşülmemesini, diğer yandan da daha yüksek bir kalkınma hızının gerçekleştirilmesini güvence altına alır.

İleri kapitalist ülkelerin durumuyla kıyasladığımızda sosyalist ülkelerdeki kalkınmanın daha hızlı ve dengeli olduğu görülecektir. Kaldı ki, dünya petrol bunalımı sosyalist ekonomileri de etkilemektedir. Bu olumsuz etkinin asgariye indirilebilmiş olması ise, bütünüyle, toplumsal ve ekonomik örgütlenmenin planlanabilen ve anarşik olmayan yapısıyla ilgili bulunmaktadır.

Üstelik sosyalist ülkelerde sanayi üretimindeki artış daha da hızlı olmuştur. Örneğin Avrupa'da yer alan 7 sosyalist ülke ile Sovyetler Birliğinde 1970-1975 döneminde ulusal gelir artışı ortalama yüzde 6,3 iken, sanayi üretimindeki artış yüzde 7,8'dir. Oysa hemen tüm kapitalist ülkelerde sınai üretim, gelişmek şöyle dursun gerilemiştir.

Sosyalist ekonomilerde işgücünün verimliliği süratli bir biçimde yükselmektedir. Eğitim düzeyinin geliştirilmesi ve yeni teknolojik buluşların üretime uygulanması işgücü verimliliğinin artmasında başlıca etkendir. Sınai üretimde 1970-1975 döneminde verimliliğin en yüksek olduğu sosyalist ülke yüzde 7,5 ile Polonya; en düşük olduğu ülke ise 3,9 ile Arnavutluk'tur. Oysa, çoğu ileri kapitalist ülke Arnavut'luk düzeyine bile çıkamamıştır. Bazıları ise işgücü verimliliğinde ilerleme yerine gerileme kaydetmiştir.

Sosyalist ekonomilerde işgücü verimliliğinde maydana gelen artış işçi sınıfının çalışma koşullarını da doğrudan etkilemektedir. Bazı ülkelerde, verimliliğin artması nedeniyle çoğu üretim kollarında günlük çalışma 7 saat dolaylarında olup, bazı sanayi ünitelerinde ise 5 saate kadar indirilmiştir. Tarihi geçmişi itibariyle, bir zamanların en az gelişmiş Avrupa ülkesi durumundayken, bugün çeşitli bakımlardan Avrupa'nın ileri kapitalist ülkeleriyle boy ölçüşecek seviyeye gelen Doğu Avrupa ülkelerinin sağladığı bu sonuçlar oldukça düşündürücü ve uyarıcıdır.

İşsizlik ve enflasyon gibi ekonomik dengesizlikleri tanımaya ve eğitim, sağlık, konut ve benzeri sosyal gereksinimlerini büyük ölçüde karşılayan sosyalist toplumlar, varolan sorunlarını yine merkezi planlama çerçevesinde çözümlemektedir. Örneğin daha önce uygulanan nüfus planlaması nedeniyle nüfus artışı gerekenin de altında kontrol altına alındığından, son yıllarda işgücü açığı ile karşılaşılmıştır. İşgücü açığını, teknolojik ilerleme ile kapatmak yanında doğumların yeniden teşvik edildiği de gözlenmektedir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, dünyamızda yeralan her ülke toplumsal gelişmesini kendi özgün koşulları doğrultusunda gerçekleştirmek durumunda olmasına karşın, reel sosyalizm, tüm uluslar için yepyeni ve yaratıcı bir örnek oluşturmaktadır.

TÜRKİYE'NİN GENEL GÖRÜNÜMÜ

Ulusal Bağımsızlıktan, Emperyalizm ile Bütünleşmeye Giden Yol

Türkiye halkı, Dünyada emperyalizme karşı ilk başarılı ulusal kurtuluş savaşını veren bir halktır. Anadolu toprağını kendi aralarında pay eden emperyalist işgal orduları, Türkiye emekçilerinin yurtsever mücadelesi sonucunda yenilmiştir.

Yarı-sömürge durumuna sokulduktan sonra emperyalist ülkelerin fiili yağmasına konu olan Osmanlı İmparatorluğunun enkazı üzerinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti, mazlum ulusların bağımsızlık savaşında büyük bir moral destek olmuştur.

Dünya'daki ilk muzaffer sosyalist devrimin hemen ardından ve onunla tam bir dayanışma içinde başarıya ulaşan Ulusal Kurtuluş Savaşının ilk kazanımı politik bağımsızlıktır. Mustafa Kemal'in liderliğindeki yönetici kadro, uzun yıllar boyu bu politik bağımsızlık ülküsünü titizlikle korumuştur. Türkiye Cumhuriyeti'nin Mustafa Kemal tarafından yönetilen dış politikası, ulusal bağımsızlık, anti-emperyalizm ve barış ilkelerine dayanmıştır.

Kurtuluş Savaşı sadece emperyalist saldırganlara karşı yürütülen ve yurt topraklarını yabancı orduların işgalinden kurtaran bir askeri hareket değildir. Uluslaşma sürecinde kesin bir dönüm noktasını simgeleyen bu savaş, aynı zamanda feodalizmin siyasal kurumlarına ve emperyalist şirketlerin ekonomik kuşatmasına karşı da verilmiştir. Emperyalist ülkeler arasında köleci bir denge politikası yürütmek suretiyle iktidar mekanizmasını elinde tutan işbirlikçi saltanat yönetimi, bağımsızlık savaşına başlangıcından sonuna kadar karşı durmuştur.

Kurtuluş savaşının gerçek yaratıcısı olan Türkiye emekçileri, sadece yurdu işgal eden yabancıların kovulması için değil, feodal sömürünün asırlar boyu süren baskısından ve Ortaçağ zulmünden kurtulmak için de canvermişlerdir. Onlar bağımsız, sömürüden arınmış, ileri ve aydınlık bir geleceği yaratmak için savaşmışlardır. Tüm Dünya halklarının saygı ve övgüsünü kazanan bu devrimci miras, bugün de Türkiye halkı için unutulmaz bir onur kaynağıdır.

Ancak, ulusal kurtuluş savaşı yalnızca politik bağımsızlığın kazanılmasıyla bitmiyordu. Bunun kalıcı olabilmesi ve savaşta can veren emekçi kitlelerin özlemlerinin gerçekleşmesi toplumsal yapıda derin değişiklikleri zorunlu kılıyordu. Bu ise toplumdaki sınıfsal güç dengesinin belirleyici etkisi altında gerçekleştirilebilecek, uzun ve zorlu bir süreç idi. Emperyalizmin saldırganlığı püskürtülmüş ve feodalizmin üst yapı kurumlarının tasfiyesi başlatılmıştı. Fakat henüz feodal üretim ilişkilerini ortadan kaldıracak ve toplumsal sorunları çözecek demokratik dönüşümler gerçekleştirilememişti. Gücünü ekonomik üstünlüğünden ve yönetim tecrübesinden alan egemen sınıflar, özellikle toprak ağaları, ticaret burjuvazisi ve eski işbirlikçileri, siyasal iktidar üzerinde giderek artan bir baskı kurmuşlardı. Uygulanan Devletçilik politikası burjuvazinin daha da güçlenmesini sağlıyordu. İşçi sınıfı ve köylülük örgütsüz, dağınık ve siyasal deneyimden yoksundu. Üstelik emekçilerin bağımsız siyasi hareketi demokratik hak ve özgürlüklerden yararlandırılmıyordu.

Bu koşullar altında Türkiye toplumu, bir yandan kendi iç dinamikleri, diğer taraftan da emperyalizmin geliştirdiği yeni yöntemler sonucunda, Kurtuluş Savaşından 30 yıl sonra yeniden emperyalizmin sömürü ağı içine düştü. Ekonomik ve toplumsal gücünü Devlet olanaklarıyla artıran burjuvazi, sınıfsal niteliğinin zorunlu bir sonucu olarak, adım adım emperyalizmin dümen suyuna girdi. Daha önce Kurtuluş Savaşıyla yurttan kovulan emperyalizm, bu defa yerli sömürücü sınıfların yaldızlı davetiyesi ile buyur edildi.

"Truman doktrini" ve "Marşal Yardımı", Amerikan Emperyalizmini yurda taşıyan ilk truva atlarıdır. Ardından saldırgan NATO'ya üye oluşumuz, Yabancı Sermaye Kanunu, Petrol Kanunu, CENTO'nun kurulması, Ortak Pazar üyeliği, IMF, Enerji Ajansı, İkili Anlaşmalar ve benzeri ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel bağlantılar yoluyla Türkiye bugünkü bağımlı konumuna getirildi. Böylece Ulusal Kurtuluş Savaşının bağımsızlıkçı ve ilerici geleneği, burjuvazinin bilinçli olarak yaptığı seçim sonunda, bir kenara bırakıldı.

Bugün Türkiye, NATO militarizminin ileri karakolu durumundadır. Amerika Birleşik Devletleri ile yapılan İkili Anlaşmalar, Türkiye'yi nükleer bir savaşta açık boy hedefi haline getirmiştir. 35 Milyon metre karelik yurt toprağı, Amerikan üsleriyle donatılmıştır. 60 yıl önce emperyalizme karşı verdiği Kurtuluş Savaşı ile Ulusal bağımsızlığını kazanan ve "Dünya'da Barış" şiarını dış politikasına temel ilke yapan bir halk, bugün, kendi iradesi dışında patlak verecek bir savaşta, saf tutmaya zorlanmıştır. İşbirlikçi burjuvazi kendi sınıfsal çıkarlarını garanti altına almak ve kendi halkını daha çok sömürebilmek için, emperyalizm ile kol kola girmiştir. Kâr, vurgun ve toplumsal hegemonya uğruna, ülkesini ve halkını böylesine ateşe atan bir sınıftan ulusal gurur duygusu ve yurtseverlik beklenemez. Türkiye'yi emperyalist tekellerin yağmasına açan, ulusal ekonomiyi dünya kapitalizminin pazarı haline getiren ve IMF buyruklarına kölece boyun eğen bir sınıf, "Ulusal" olarak nitelenmeye layık değildir. Uluslararası forumlarda, özgürlüğü için çarpışan mazlum halkları değil, sömürgecileri destekleyen bir sınıf, Mustafa Kemal Atatürk'ün taşıdığı tam bağımsızlık bayrağının sahibi ve mirasçısı olduğunu iddia edemez. Onlar, ulusal kurtuluş savaşının devrimci geleneğini ve Mustafa Kemal'in tüm mazlum uluslarca örnek alınan tarihi mirasını çoktan terketmişlerdir. Bundan böyle, bu geleneği günümüz koşullarına uygun bir muhteva ile yaşatmak ve geliştirmek Türkiye emekçilerinin görevi olacaktır.

Demokrasi ve Sosyalizm bayrağını olduğu kadar, barış ve yurtseverlik bayrağını da Türkiye'nin emekçi halkı taşıyacaktır. Dünyanın ezilen ulusları kapitalizme karşı savaşan dünya işçi sınıfı, dün olduğu gibi bugün de, Türkiye emekçilerinin doğal müttefikidir. İşçi sınıfımız özgürlüğü ve bağımsızlığı için mücadele eden tüm mazlum halkların yanındadır. Onların Emperyalizme karşı yürüttüğü mücadele, aynı zamanda bizim de mücadelemizdir. Çağımızda, dünya devrimci güçleriyle tam bir dayanışma içinde bulunmak, yurtseverliğin zorunlu bir gereğidir. Kendilerine iki yüzlü bir biçimde, "milliyetçilik" yaftası yapıştıranlar, aslında uluslararası sermayenin uşaklığını yapan kozmopolitlerdir.

Türkiye işçi sınıfı, her türlü ırkçı, şoven milliyetçi ve gerici propagandanın etkisinden uzak kalarak; egemen sınıfların dünyadaki devrimci dayanışmayı yıkmaya dönük isterik çığlıklarına aldırış etmeden; ve halk düşmanlarının tuzağına düşmeden, kendi yurtseverlik ve sosyalizm yolunda onurlu yürüyecektir. Bilimsel sosyalist teorinin aydınlattığı ve kendi ülke koşullarımızın belirlediği bu yol, bizi bağımsız demokratik ve sosyalist bir Türkiye'ye götürecektir.

Tam bağımsızlığın ve toplumsal kalkınmanın sağlanmasında biricik yol ise, Emperyalist-Kapitalist sistemin dışına çıkmaktadır. Türkiyenin 60 yıllık tarihi, bu teorik gerçeği bir kez daha kanıtlamıştır. Yönetici sınıfların büyük iddialarına rağmen bugün Türkiye, toplumsal hayatın tüm alanlarında, derin bir iflasın içindedir. Aslında Türkiye'nin değil, Türkiye kapitalizminin ve sömürücü sınıfların çaresizliğini ifade eden bu iflasın günümüzdeki düzeyini incelemek gerekiyor.

TÜRKİYE'DE EKONOMİK VE TOPLUMSAL DURUM

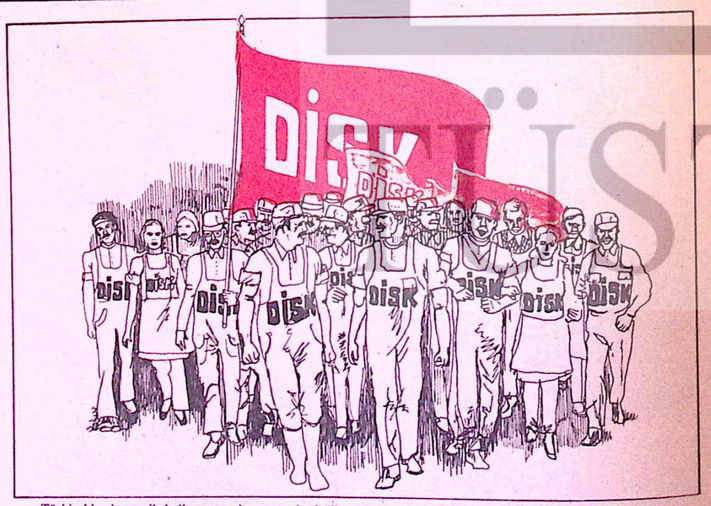

Dünya kapitalist sistemi içinde yeralan ve orta derecede gelişmişlik düzeyinde bulunan Türkiye'de ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalım her geçen gün ağırlaşmaktadır. 1970 yılından bu yana 12 hükümet değişikliği olmasına karşın, her yeni hükümet kapitalizmin çözümsüzlüğünü kanıtlamaktan başka bir sonuç sağlayamamıştır. Halen enflasyon, işsizlik, döviz yokluğu, ekonomik gerileme, kıtlık, siyasal dengesizlik ve siyasal terör, emekçi kitleleri alabildiğine ezmektedir.

Ekonomik bunalım yüzünden, kalkınma duraklamıştır. Enerji ve hammadde kıtlığı nedeniyle çoğu fabrika kapasitesinin çok altında faaliyet göstermiş, bazı işletmeler kapanmıştır. Özellikle elektrik ve petrol yokluğu üretimin azalmasına ve işsizliğin yoğunlaşmasına yol açmıştır. Bu durum özünde, ülke ekonomisinin dışa bağımlılığından kaynaklanmaktadır.

Döviz, hammadde ve enerji kıtlığı, üretimi olumsuz biçimde etkilemektedir. Böylece bir yandan ulusal gelir artışı istenilen düzeyde sağlanamazken, öte yandan ekonomi kendisini yeniden üretebilecek ağır sanayi atılımını gerçekleştirememekte ve dışa bağımlılık pekişmektedir.

Bu durumda en büyük yararı kuşkusuz, emperyalist tekeller ve onlarla bütünleşmiş bulunan yerli burjuvazi sağlamaktadır. Nitekim ekonomik büyüme hızı sıfıra yaklaşmış olmasına karşın, tekellerin kârı aşırı biçimde artmakta; üretim düşüklüğü ve enflasyon tekelci sermaye birikimini hızlandırmaktadır.

Türkiye'de ekonomik kalkınma sadece yetersiz değil, aynı zamanda bölgeler ve sektörler itibariyle dengesizdir de.

Ekmeği, işi, özgürlüğü ve toplumsal kurtuluşu için mücadele eden işçi sınıfımız, egemen sınıfların izlediği şoven politikaya karşı amansızca mücadele etmek zorundadır. İşçi sınıfının birliğini sağlamanın da, tüm Türkiye emekçilerini özgürlüğe kavuşturmanın da biricik yolu budur. Kimsenin kimseyi hor görmediği, demokratik, ileri ve kalkınmış bir Türkiye'ye ancak bu yoldan ulaşılabilir.

Kapitalizm, Türkiye'yi kalkındırabilme yeteneğine sahip olmayan, aksine dışa bağımlılığı, sektörler ve bölgeler arası dengesizliği sürekli artırarak ülkenin geleceğini tehlikeye atan bir düzendir. Kalkınmanın, bağımsızlığın ve her türlü toplumsal ve ulusal demokrasinin sağlanmasının gerçek ve tek yolu sosyalizmdir.

→

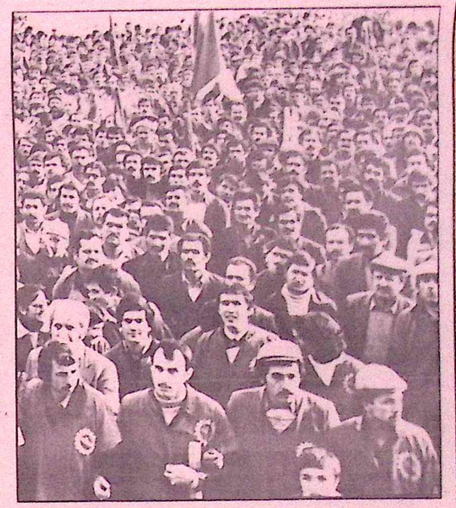

Enflasyon ve Hayat Pahalılığı Dayanılmaz Boyutlara Ulaşmıştır

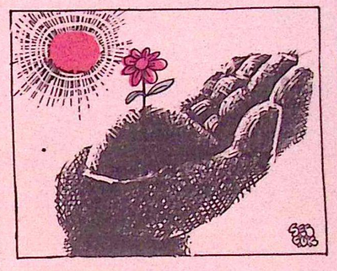

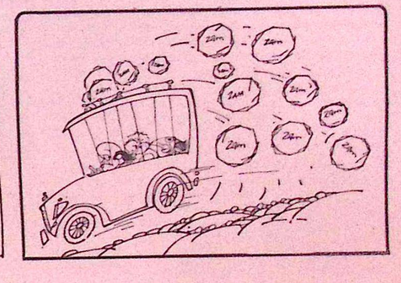

Türkiye 1970'lerden bu yana, yıldan yıla artarak devam eden şiddetli bir enflasyonun içindedir. Genel fiyat seviyesinin sürekli ve hızlı bir biçimde yükselmesi demek olan enflasyon, Türkiye'nin başlıca sorunlarından biridir.

Kapitalist üretimin anarşik yapısından doğan enflasyon, gerek ekonomide gerek toplumsal alanda derin bunalımlara yolaçan bir hastalıktır. Kapitalist toplumlardaki bütün bunalımların olduğu gibi, enflasyonun da asıl yükünü emekçi sınıf ve katmanlar çeker. Artan fiyat artışları karşısında, gelirlerini aynı düzeyde artırma olanağı bulamayan işçi, memur, küçük üretici gibi dar gelirli toplum kesimleri, hayat pahalılığının maddi ve manevi baskısı altında kalırlar. Emeğin sermaye tarafından sömürülmesi, enflasyon döneminde daha da yoğunlaşır. Ücretlerde görünürde bir artış sağlansa bile, fiyatlar daha hızlı yükseldiğinden, gerçek ücret gelirleri düşer. Buna karşılık aynı enflasyon, tekelci burjuvazi ile vurguncu, karaborsacı ve spekülatörler için hayatın daha da ucuzlaması demektir. Onların sağladıkları kazanç alabildiğine büyür. Giderek enflasyon, toplumsal sınıflar arasındaki zaten varolan uçurumu daha da derinleştirir. Hayat pahalılığının yükünü biraz olsun hafifletmek isteyen emekçi sınıf ve katmanlar gelirlerini yükseltmek üzere çeşitli eylemlere girişir. Egemen sınıfların çoğu kez başvurduğu şiddet önlemleri, sınıf mücadelesinin de şiddetlenmesine yol açar. Grev ve yasal hak direnişlerinin yanı sıra lokavt, grev ertelemesi, işçi kıyımı ve sıkıyönetim gibi anti-demokratik baskılar yoğunlaşır. Ve böylece, sonucunu toplumdaki sınıfsal güç dengesinin tayin edeceği bir kriz dönemi başlar.

Kapitalist hükümetler enflasyonu durduramazlar. Durdurdukları görülmemiştir. En gelişmiş kapitalist ülkelerde bile enflasyonun hız kazandığı bir dönemde, tüm umudunu o ülkelerden gelecek yardımlara bağlayan Türkiye kapitalizmi, bunalımı aşamayacaktır. Egemen sınıflar bu gerçeği gördükleri içindir ki, "olağanüstü hal" ilan ederek, emek düşmanı propogandayı hızlandırarak, işçileri işten atarak tüm çaresizliklerini ve hırçınlıklarını açığa vurmaktadırlar.

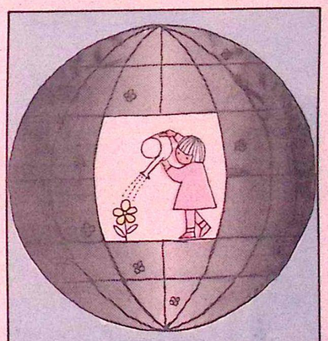

"ÇOCUKLAR
DÜNYAYI ALACAKLAR ELİMİZDEN
ÖLÜMSÜZ AĞAÇLAR DİKECEKLER"

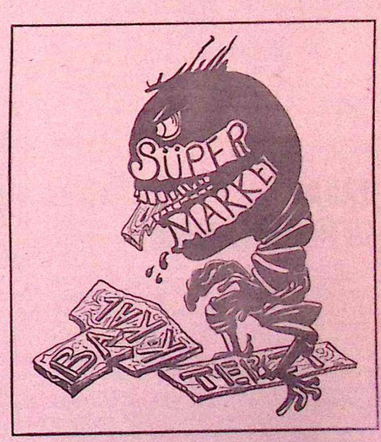

Enflasyonun Nedeni İşçi Ücretleri Değildir ve Olamaz

İşçi ücretlerinin yüksek olduğu ve enflasyonun da bu nedenle ortaya çıktığı yolundaki iddia her bakımdan yanlış ve asılsız bir temele dayanmaktadır. Ücretlerin gerçek satınalma gücü sürekli azalmaktadır. Yani işçi, kendisinin ve ailesinin geçimi için daha çok para harcamak zorunda kalmasına karşın, eline geçen ücret bu gereksinmeye yanıt verememektedir. Ücretler iş-gücünün değerinin altında bulunmaktadır.

İşsizlik Her Geçen Gün Artmaktadır

Kapitalizmin ve bu arada Türkiye kapitalizminin başlıca sorunlarından biri de işsizliktir. Çalışabilecek yaştaki nüfusun önemli bir bölümü işsizdir. İş peşinde koşanların sayısı günden güne çoğalmakta ve işsizlik daha başka toplumsal sorunların ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Gerek iş arayan milyonlarca insanın çektiği ızdırap, gerek işten atılmak korkusuyla işverene karşı haklarını koruyamamak durumunda kalan işçilerin düştüğü sıkıntı kapitalizmin emekçi kitlelere bir başka **"armağanı"**dır. Üstelik işsizlik, bir üretici güç olarak emeğin atıl bırakılması nedeniyle, ulusal gelirde ciddi bir kayıp demektir. Kaldı ki, işsizliğin pençesinde kıvranan milyonlarca insan, faşist örgütlerin çengeline takılmaya hazır bir vurucu güç potansiyelidir. Hangi yönden bakılırsa bakılsın işsizlik, işçi sınıfı ve diğer emekçiler bakımından toplumsal bir afettir.

Buna karşılık burjuvazi işsizlikten alabildiğine yararlanır. Ücretleri düşük tutabilmek, gelir dağılımını daha da adaletsiz hale getirmek ve işsizler ordusunu fiilen çalışan işçilere karşı kışkırtmak için, her yönteme başvurur. İşçileri daha çok sömürmek, işçi sınıfı mücadelesini güçleştirmek ve devrevi krizlerini aşabilmek açısından işsizlik, kapitalizmin elinde sihirli bir araçtır. Bu aracı Türkiye burjuvazisi de en iyi biçimde kullanmaktadır.

İşsizlik, kapitalist ekonominin kuruluş ve işleyiş yapısından kaynaklandığından, sadece sendikal mücadele ile ortadan kaldırmak da mümkün değildir. İnsanlık kapitalizmden önce işsizlik diye bir hastalığı tanımıyordu ve kapitalizmin yıkılmasından sonra da böyle bir hastalığa yakalanması söz konusu değildir.

İşsizliğin önlenebilmesinin tek yolu, hızlı kalkınmayı gerçekleştirebilecek, ulusal ekonomiyi planlayabilecek ve kâr amacıyla değil de toplumsal yarar ilkesiyle çalışabilecek bir ekonomik düzene yönelmektir.

→

YENİ BASKI YASALARI

Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişikliklerle, Anayasa'nın **"özel hayatın gizliliğine dokunulamaz"** ilkesine aykırı yeni hükümler getirildi. Tekellerin iktidarı bununla da yetinmeyerek militarist çevrelerin de desteğiyle **"Olağanüstü Hal"** yasası çıkarmayı önermekte, böylece sivil yönetimleri de çekilmez hale getirmeyi amaçlamaktadır. Sıkıyönetimlerin kalkması halinde aynı görevleri sivil yönetimler üstlenecektir.

Büyük sermaye iktidarı, Sendikalar Yasası'nda da değişiklikler yaparak, DİSK'in elini kolunu bağlamak istemektedir. Böylece meydanı boş bulacağını, sarı sendikalara canlılık kazandırarak işçileri kontrol altında tutabileceğini hesaplamaktadır. İşçi sınıfının politik örgütlenmesi üzerinde süren yasak, sendikal mücadeleyi de etkisizleştirecek ya da tümden ortadan kaldıracak yönde genişletilmeye çalışılıyor. İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, eldeki mevzilerden bir adım olsun geri çekilmeyecek, yenilerini ele geçirmenin kavgasını ısrarla sürdürecektir.

Tekellerin iktidarı daha pekçok yasada değişiklik yapmaya ve yeni baskı yasaları oluşturmaya çalışıyor. Daha önce de belirtildiği gibi, bundan amaç daha çok sömürü yapabilmenin koşullarını oluşturmaktır. Hayat pahalılığına, terör ve zulme karşı işçi sınıfı ve emekçi halkın yükselen sesini boğmak, sınıf mücadelesini kırmak istiyorlar. Egemen sınıflar, tarihin her döneminde emekçiler üzerinde çeşitli baskı mekanizmaları kurdular, bunlara yasallık kılıfı da uydurdular. Ancak tarihin yürüyüşünü duduramadılar, zorbaların çöküşünü önleyemediler.

İŞÇİ HAKLARINA TAVAN GETİRİLMEKTEDİR

Demirel Azınlık Hükümeti'nin Ocak ayında açıkladığı **"Ekonomik Önlemler"** Türkiye'yi, Brezilya, Şili, Arjantin, Güney Kore, Singapur ve Tayland gibi dikta rejimleriyle yönetilen ülkelere benzet nek amacı taşımaktadır. Amerikalı İktisatçı Milton FRJEDMAN tarafından geliştirilen bir model öngörülmektedir. Bu modele, uluslararası konuşma dilinde **"Güney Amerika Modeli"** ve **"Hong-Kong Modeli"** gibi isimler de verilmektedir.

Demirel Hükümeti'nin, özel sektör temsilcisi Turgut ÖZAL ile Uluslararası para FONU ve diğer emperyalist çevreler tarafından saptanan ve uygulanan ekonomi politikası, bu modellerin hemen hemen aynısıdır.

Bu modelin belli başlı üç özelliği vardır:

1. Ekonomi tümüyle yabancı sermayeye ve çok uluslu şirketlere açılırken, ulusal paranın değeri sürekli düşürülür.
2. Emekçi sınıf ve katmanların her türlü demokratik hak ve özgürlükleri sınırlanırken, fiyatlar alabildiğine serbest bırakılır.
3. Dış politikada ABD'ye kesinkes bağımlı bir politika izlenir.

Demirel Azınlık Hükümeti'nin bunalımın aşılması bakımından **"tek yol"** diye sunduğu bu modelin bütün gerekleri adım adım uygulamaya konulmaktadır. Daha önceki bölümlerde bu uygulamanın ekonomik ve siyasi yönleri açıklanmıştı. Ancak Hükümet işçi haklarını sınırlandırmak amacıyla yeni yasa tasarıları hazırlanmış, bulunmaktadır. Yeni Vergi Tasarıları ile kıdem tazminatları için tanınan vergi istisnasına sınır getirilmekte; toplu sözleşmelerle kazanılmış bulunan kıdem tazminatlarının miktarına tavan konulmakta ve ücret artışlarını kısıkaca

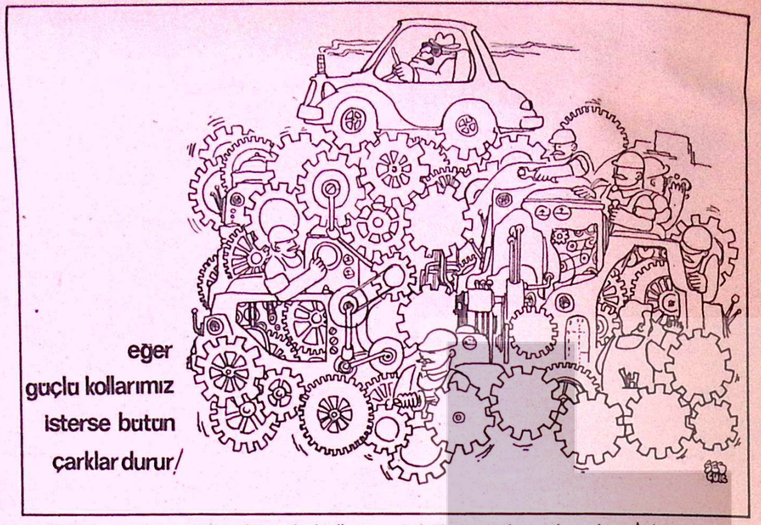

almak için bir cins **"Eşel Mobil"** sistemi öngörülmektedir.

Bu önlemlerin üçü de işçilerin ve memurların gelirlerini dondurmak üzere düşünülmüştür. Böylece zaten, son derece bozuk ve adaletsiz olan gelir dağılımı daha da bozulmak istenmektedir.

Fakat işçi sınıfımız ve demokrasi güçleri, böylesine sinsi bir tuzağı boşa çıkaracaktır. İşçi ve emekçileri bugünkü yoksulluk düzeyine mahkum etmeyi, onların gerçek gelirlerini azaltmayı ve demokrasinin en büyük güvencesi olan işçi sendikalarını boğmayı amaçlayan bu gerici saldırı püskürtülmelidir. Genel-İş olarak bu mücadeleyi en iyi biçimde sürdüreceğiz.

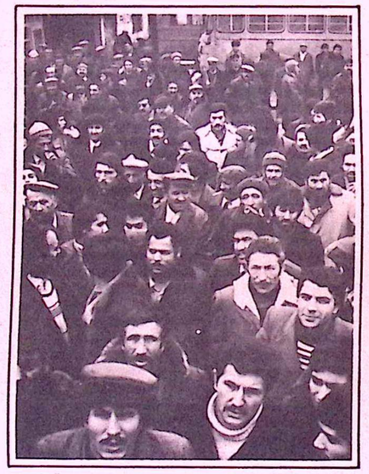

Pelitköy grevi...

Düzenin Köhne Kurumlarından Biri: BELEDİYELER

Belediyeler, ülkemiz Kamu Yönetim mekanizmasının, yerinden yönetim ilkesine göre oluşturulmuş bulunan ve önemi gün geçtikçe artan bir parçasıdır.

1961 Anayasası, yerel yönetimlerin ve bu arada belediyelerin kuruluş, görev, yetki ve merkezi yönetim ile ilişkilerinin yasa ile düzenlenmesini öngörmüştür. Bu Anayasa hükmünü esas almak ve 50 yıllık uygulamanın ortaya çıkardığı deneyimden yararlanmak suretiyle yeni gereksinmeleri karşılayabilecek bir Belediye Yasası oluşturulmalıdır.

1948 tarihli Belediye Gelirleri Yasası, artan belediye hizmetlerini karşılayabilecek potansiyelden tümüyle yoksun hale gelmiştir. Geçen 32 yıl içinde, belediye sayısı 650'den 1700'e; belediye çalışanlarının sayısı 20 binden 200 bine ve belediye sınırları içinde yaşayan nüfus ise 3,5 milyondan 20 milyona yükselmiştir. Özellikle hızlı kentleşme ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan **"gecekondu patlaması"** belediye hizmetlerini nicel olarak artırmıştır. Su, kanalizasyon, yol, elektrik, temizlik ve ulaşım gibi klasik belediye hizmetleri çığ gibi büyümüştür. Kentleşmenin yüksek bir hızla devam ettiği büyük şehirlerimizde belediye hizmetleri, devlet çapında sorun düzeyine çıkmıştır. Toplu taşım ve toplu konut gibi bazı olumlu ve zorunlu projelerin gerçekleştirilmesi, belediyelerin gücünü aşmaktadır. Çoğu belediye, kendi kaynakları ile, çalışanların maaş ve ücretlerini bile karşılayamaz duruma düşmüştür. **Angaryanın Anayasal bir suç olduğu Türkiye'de belediye emekçileri aylar boyu bir kuruş almadan çalışmak zorunda kalmaktadır.** Bir taraftan belediyeleri hizmet üretmekten alıkoyan, diğer taraftan belediye çalışanlarını ağır biçimde mağdur eden bir durumun ana nedeni belediyelerin yapılan hizmetlerle orantılı gelir kaynaklarına kavuşturulmamış olmasıdır. Oysa 1961 Anayasası, açıkça yerel yönetimlere görevleriyle orantılı gelir kaynakları sağlamayı öngörmüştür.

Büyük bir gecikmeyle ve radikal bir anlayıştan da yoksun olarak gerçekleştirilen Yasa değişikliği ne yazık ki Cumhurbaşkanı tarafından veto edilmiştir. Sendikamız bu yasal düzenlemenin en doyurucu biçimde gerçekleştirilebilmesi için etkin bir kamuoyu yaratılması yolunda yoğun bir çaba göstermiştir. Ülkemizin bugünkü koşullarında söz konusu yasanın kısa dönemde ele alınması mümkün görünmemekle birlikte, yine de aynı çabamızı sürdürmek kararındayız. Biz hem belediye emekçilerinin haklarının zamanında ödenmesi için, hem de kent halkının gereksinmelerinin en iyi biçimde karşılanması için belediyelerin güçlendirilmesi gerektiğine inanıyoruz.

→

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI HAREKETİ

Sınıf Mücadelesi Keskinleşmektedir

Enflasyon, işsizlik, yokluk ve anti-demokratik baskıların yoğunluk kazandığı bir dönem olan 1978 ve 1979 yıllarında, sınıfsal mücadele de şiddetlenmiştir. Ekonomik ve toplumsal durumun yarattığı bunalım ortamı, kendisini sınıf mücadelesinin her alanında duyurmuştur. Emekçi kitleler, sahip oldukları demokratik hak ve özgürlükleri korumak, bunalımın üzerlerindeki yükünü hafifletebilmek, kısa ve uzun dönemli özlemlerini dile getirmek üzere yaygın eylemlere girmişlerdir. Öğretmenlerin, teknik elemanların ve diğer memur emekçilerin mesleki sorunları çözümlenmediği için bu eylemler giderek yaygınlık kazanmıştır.

Aynı dönemde işçi sınıfımızın ekonomik demokratik mücadelesinde de önemli gelişmeler olmuştur. Özellikle 1979 yılı, grevlere katılan işçi sayısı bakımından geçmiş yılları geride bırakmıştır. Grevler ile ilgili üç yıllık gelişmeyi aşağıdaki tablodan izlemek mümkündür.

GREVLER

Yıllar	Grev Sayısı	Greve katılan İşçi sayısı	Grevden kaybolan İşgünü sayısı
1977	116	31.765	4.761.971
1978	184	27.208	1.624.105
1979	185	44.868	3.241.350

DİSK Araştırma Enstitüsü'nün 1979 yılı içinde yaptığı araştırma sonuçlarına göre, toplam 185 grev uygulamasından 98'ini DİSK'e bağlı sendikalar 50'sini TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar, geri kalanını da MİSK üyesi ve bağımsız sendikalar gerçekleştirmiştir. Bu grevlere 30, 219 DİSK üyesi işçi katılmıştır. Böylece yapılan grevlerin yüzde 53'ü, greve katılan işçilerin de yüzde 67,4'ü DİSK'e ait bulunmaktadır. Bu ekonomik-demokratik mücadelede öncülüğü DİSK'in yaptığını kanıtlayan bir göstergedir.

Bunalımın daha geniş boyutlar kazanması ve derinleşmesi işçi sınıfının sendikal mücadelesine de kuşkusuz yansıyacaktır. Nitekim 1980 yılının ilk aylarındaki grev, direniş ve benzeri işçi eylemleri görülmedik bir hız ve genişliktedir. Kardeş sendikalar işverenlerin uzlaşmaz tutumu ve işçi sınıfının kazanılmış haklarını hiçe sayan davranışları karşısında, ekonomik mücadelenin bir aracı olarak greve başvurmaktadırlar. Daha şimdiden gıda, metalurji, tekstil ve hava taşımacılığı işkolunda onbinlerce işçi greve çıkmıştır ve onbinlercesi de greve hazırlanmaktadır. Yine işverenlerin yasalara ve toplu sözleşmelere aykırı davranışları nedeniyle, 1979 yılında, iş yavaşlatma, işbaşı yapmama, yemek boykotu, ölüm orucu, işyerinde yürüyüş gibi çeşitli biçimler altında 156 direniş gerçekleşmiştir. Bu direnişlere 139.918 işçi katılmıştır. Bu işçilerin 50 bini DİSK, 35 bini Türk-İş üyesi olup, 50 binden fazlası da sendikasızdır.

1979 yılında toplam 14.129 işçi işten çıkarılmıştır. Bu işçilerden 3972'si DİSK üyesi, 9166'sı da sendikasızdır. Diğer yandan çeşitli gerekçelerle 17.197 işçiye zorunlu izin verilmiştir.

1978 ve 1979 yıllarında lokavt uygulamaları da artmıştır. Toplumsal bir suç olan ve Anayasamızda yeri bulunmayan lokavt, gerek özel sektör, gerek kamu sektörü tarafından insafsızca kullanılmaktadır. 1977 yılında 3.379 işçiyi kapsayan 13 lokavt uygulaması yapılmışken; 1978 yılında lokavt sayısı 33'e, lokavta tabi işçi sayısı da 7.951'e çıkmıştır. 1979 yılına ait kesin bilgi henüz sağlanamamıştır. Ancak 1979'un ilk 8 ayında 21 işyerinde lokavt ilan edilmiş, toplam 4.065 işçi sokağa dökülmek istenmiştir. Daha sonraki aylarda lokavt uygulamasının daha da yaygınlaştırıldığı gözönüne alınırsa, 1979 yılının lokavtlar bakımından geçmiş yılları geride bıraktığı görülecektir.

1978 1 Mayıs'ını yüzbinler kutladı. 1979'un 1 Mayıs'ı ise değişik biçimde kutlandı...

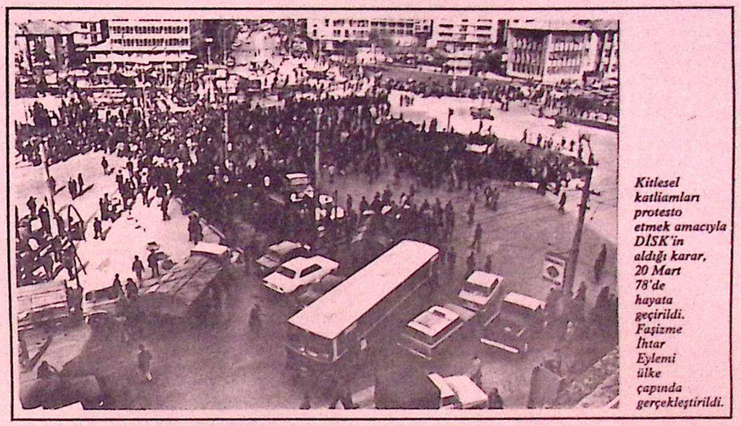

Kitlesel katliamları protesto etmek amacıyla DİSK'in aldığı karar, 20 Mart 78'de hayata geçirildi. Faşizme İhtar Eylemi ülke çapında gerçekleştirildi.

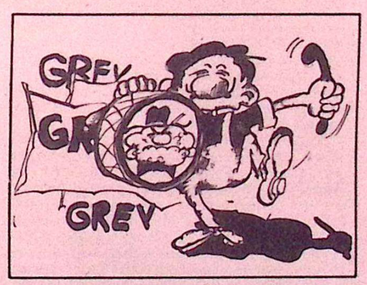

DISK İşçi Sınıfımızın Genel Taleplerini Dile Getirmiştir

Geçtiğimiz dönemde işçi sınıfı, sadece işçi-işveren ilişkileri çerçevesinde değil, toplumsal ve siyasal düzeyde de egemen sınıfın ağır baskılarıyla yüzyüze gelmiştir. Toplumdaki ezilen sınıfların en örgütlü ve en bilinçli bir parçası olan Türkiye işçi sınıfı, emekçilerin kapitalist düzene karşı duyduğu tepkiye ve onların uzun dönemli istemlerine de öncülük etmiştir. Kapitalist sömürgeye, faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı, giderek güçlenen toplumsal muhalefetin önderliğini yapan işçi sınıfımızın ve onun biricik kitle örgütü DİSK'imizin bu mücadelesi, gelecek günlerin de güvencesidir. Hepimizin fiilen katılarak yaşadığı bu mücadele, daha ileri ve sömürüden arınmış bir Türkiye'yi hedeflemektedir.

Sendikamız GENEL-İŞ, üst örgütümüz DİSK'in yürüttüğü mücadeleye, en etkin bir biçimde katkısını yapmıştır. 1 Mayıs'larda, 20 Mart Eylemlerinde, Kahramanmaraş soykırımı protestosunda, Mersin, İzmir, Antalya, Ordu, Kocaeli Demokrasi Mitinglerinde ve tüm DİSK etkinliklerinde üzerine düşen görevleri yerine getirmiştir. Yönetici ve üye arkadaşlarımızın bu konuda gösterdikleri özen övgüye değer niteliktedir.

→

SİYASAL VE TOPLUMSAL BUNALIM

Terör Artarak Sürüyor

Faşizm güçleri, işçi sınıfını, tüm emekçileri, ilerici, demokrat, devrimci kişi ve kuruluşları sindirmek; demokrasinin artık işe yaramadığı kanısını yaygınlaştırarak otoriter bir yönetime ortam hazırlamak amacıyla terörü, bir yöntem olarak kullanmaktadır. Tekelci sermayenin en gerici, en şoven ve en saldırgan kesimlerinin açık diktatörlüğü demek olan faşizme geçişin ve onu baskı ve zulümle ayakta tutmanın başlıca yollarından biri de terör ve kitlesel katliamlardır.

Üst örgütümüz DİSK ve Sendikamız Genel-İş, her fırsatta bireysel teröre karşı olduğunu, bu yöntemle bir yere varılamayacağını, bunun devrimci birikimi heder etmekten, sonuçta burjuvazinin ekmeğine yağ sürmekten başka bir işe yaramayacağını çeşitli kereler açıklamış bulunmaktadır.

İşçi sınıfından kaynaklanmayan, sınıf mücadelesini gölgeleyici bir nitelik taşıyan bireysel terör, egemen sınıflarca işçi sınıfı mücadelesini bastırmada, emekçilere hedef şaşırtmada bir bahane olarak kullanılmaktadır. İşçi sınıfı ve tüm emekçiler, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da burjuvazinin her türlü baskı ve sömürüsüne, koşullarına uygun yöntemler izleyerek karşı koymaya devam edecektir. Burjuvazi, işçi sınıfının mücadele geleneğine uymayan bireysel çıkışları ve çeşitli yanlış tutum ve politikaları işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza maletme çabasını sürdürüyor; Ancak bu boşunadır, ve boşa çıkartılacaktır.

Türkiye devrimci ve demokratik güçleri, artarak süren hayat pahalılığına, faşist baskı ve teröre karşı susmuyorlar, her geçen gün daha da saflarını sıkılaştırarak seslerini yükseltmeye devam ediyorlar. Ve bu, giderek geniş halk kitlelerini kucaklayacak yüzbinlerin, milyonların kavgaya akmalarına yolaçacak boyutlara ulaşacaktır. Egemen sınıflar, faşizmi, kendileri için son çare olarak görüyor ve bu yönde girişimlerini yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Ancak demokrasi güçlerinin böylesine yaygın ve güçlü olduğu Türkiye'de, faşizmden medet umanlar mutlaka ezilecek, muratlarına eremeyeceklerdir. Tekeller ve onların iktidarı, terörü tırmandırma yoluyla, emekçi halkın zararına işleyen, yoksullaşmayı daha da hızlandıran ekonomik önlemleri bir bir gerçekleştirmek için uygun koşullar bulurken, bir yandan da faşist komandolarını halkın üzerine saldırtmakta, demokrasi güçlerini sindirmeye çalışmaktadır.

CHP iktidarı döneminde yakalanıp cezaevlerine konulan azılı komando katillerin kaçıp yeni yeni cinayetler işlemelerine göz yumulmaktadır.

Zındanlar ilericilerle doldurulmuş, bulunuyor. Şili'de olduğu gibi stadyumlar cezaevlerine dönüştürüldü. **"100 günlük programı"** nedeniyle yaptığı basın toplantılarında Başbakan Demirel, o anda 39000 kişinin gözaltında, 14096 kişinin de tutuklu olduğunu bildirdi.

Anarşi ve terör, bizzat tekellerin işine yaramakta, onların baskılarını artırmalarına, sömürülerini derinleştirmelerine uygun koşullar yaratmaktadır. Bu temel gerçeği görmekten uzak bulunan maceracı gruplar, kitlelerden kopuk girişimleriyle, bireysel terörü çıkış yolu seçmiş olmalarıyla, emekçiler yararına birşey yapmış olamazlar. Üstelik işçi sınıfını ve emekçi halkı ezmede, onların teröre yaptıkları katkı da gerekçe yapılıyor.

Türkiye tekelci sermayesi ve onun hükümeti, anarşiyi önlemek, terör odaklarını susturmak istememekte; aksine bunu tekellerin egemenliği ve emperyalizmin çıkarlarını korumak için bir yöntem olarak görmekte, bundan yararlanmaktadır. O halde devrimci ve demokratik güçler, saflarını sıkılaştırarak, güç ve eylem birliklerini biran önce gerçekleştirerek bu gidişi durdurmaya çalışmalı, faşizmi yenerek baskısız sömürüsüz topluma giden yolu açmalıdırlar. İşçi sınıfı ve emekçi halkımız bunu elbette başaracak, gerçekten demokratik bir toplumu mutlaka gerçekleştirecektir.

BİRLİK SORUNU

İşçi Sınıfının Birliği Ulaşılması Gerekli Bir Hedeftir

Demokrasi, bağımsızlık ve sömürüden kurtuluş mücadelesimde, işçi sınıfının eylemsel ve örgütsel birliğinin sağlanması zorunludur. İşçi sınıfını ya da bu sınıfın büyük çoğunluğunu kucaklayamayan ve sınıfsal çıkarlar doğrultusunda eylem birliğini gerçekleştiremeyen bir hareketin başarı şansı yoktur. Yeni ekonomik, demokratik ve siyasi hakların elde edilmesi, bu hakların korunması ve sosyalist bir düzenin kurulması, bu birliğin varlığına bağlıdır.

Kuşkusuz işçi sınıfının birliği, bugünden yarına kurulabilecek kadar kolay bir iş değildir. Bu, uzun, kararlı ve sabırlı bir çabayı zorunlu kılar. Her ülkenin somut koşullarından kaynaklanan güçlüklerin yenilmesi için bilinçli bir önderliği gerektirir.

Diğer taraftan birlik ancak belirli ilkeler etrafında olur. İşçi sınıfının sendikal birliği ise, burjuvaziden bağımsız ve genel sınıfsal çıkarları gözeten bir kitle örgütü anlayışı temeli üzerinde kurulabilir. Bu soyut anlayışın somut ilkelerini ise hareketin bizzat kendisi yaratır. Bunlar, sınıf mücadelesini geriye değil ileriye götürebilecek; varolan örgütün küçülmesini değil büyümesini sağlayabilecek; ve o güne kadar ulaşılan ortak düşünce ve tutumları yansıtacak olan ilkelerdir. Ayrılıkları değil, aksine beraberlik noktalarını ön plana getiren ilkelerdir. Ve özellikle belirtilmesi gerekir ki, işçi sınıfının birliğini sağlamanın en güvenilir yolu, gerçekten samimi bir birlik politikasını sabırla sürdürmektir. Bölücülüğün gerçek panzehiri; ısrarlı ve inançlı bir birlik çabasıdır.

Yukarıda söylenenleri özetlemek gerekirse; işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak, ulaşılması zorunlu olan bir hedeftir. Bu hedefe varabilmek için yürütülmesi kaçınılmaz olan sabırlı, bilinçli ve kararlı mücadele, özünde işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü genel sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Birlik mücadelesinin gerçek gücü , bizzat birliğin gerekliliğine olan inancın bilimsel doğruluğundan gelir. →

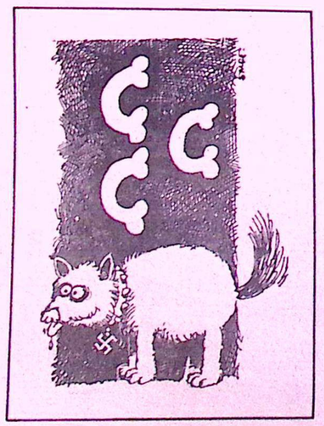

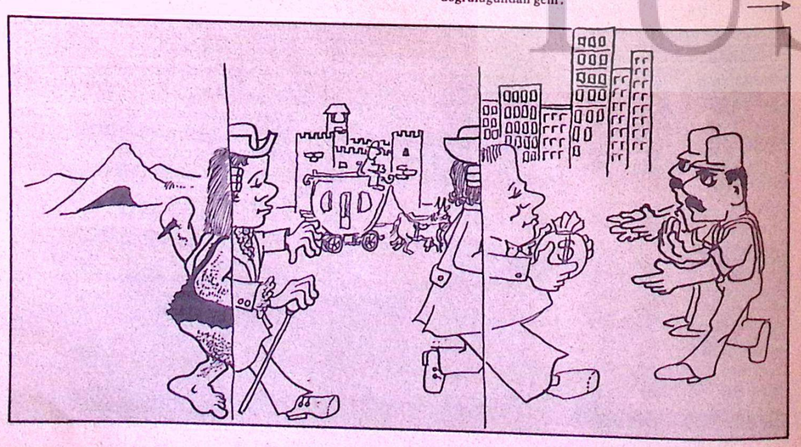

Türkiye Somutunda Sendikal Birlik

Ülkemizde işçi sınıfının sendikal birliği, somutta DİSK etrafında birliktir. Çünkü burjuvaziden bağımsız sınıfsal çıkarları gözeten ve dolayısıyla birliği gerçekleştirmeye yetenekli tek kitle örgütü DİSK'tir. Bu gerçek tüm DİSK tarihi boyunca kanıtlanmıştır.

DİSK Türkiye işçi sınıfının işyeri, işkolu ve ülke çapındaki birliğini sağlamayı temel amaçlarından birisi olarak da belirlemiştir. Bu yönde önemli çabalarda bulunduğu da bilinmektedir.

Ancak, DİSK'in bu görevi yerine getirebilmesi için kendi içindeki bazı sorunları çözümlemesi zorunludur. İyi bilinen bir olgudur ki, Konfederasyonumuz halen örgütsel bazı problemler içindedir. Bağlı sendikalarımız arasında özlenen düzeyde bir uyum sağlanamamakta; DİSK'in toplam gücünü azaltan **farklı** davranışlara yönelinmekte, böylece gerek işçi sınıfı gerek kamuoyu karşısındaki saygınlığımız zedelenmektedir.

DİSK'in üye sayısı bakımından en büyük, dolayısıyla da en sorumlu davranmak durumundaki bir sendikası olarak GENEL-İŞ, DİSK'in birliği ve etkinliği konusunda yapıcı bir tavır ortaya koymuştur. DİSK içindeki sorunların çözümünde üzerine düşen görevleri yapmıştır. Gerek DİSK yönetimi ile gerek kardeş sendikalar ile açık, ilkeli ve sonuç alıcı bir diyalog içinde olmuştur. Bu çabalarımızın olumlu sonuçlar verdiğini ve bundan böyle de aynı tutumu sürdürmenin gerekli olduğunu vurgulamak durumundayız. Tüm kardeş sendikalardan da bu sorumluluğu beklemek hakkımızdır.

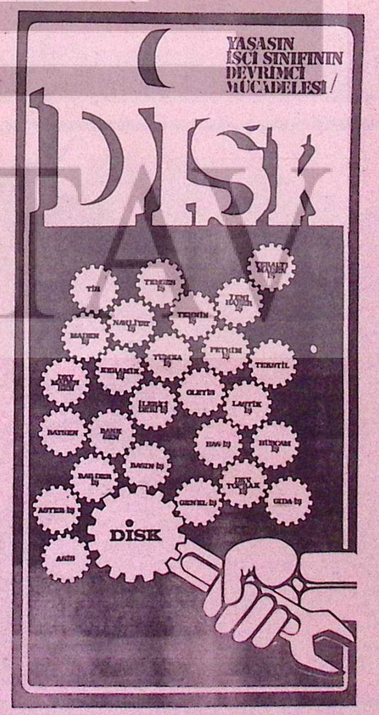

ÇIKIŞ YOLU

Türkiye yakın tarihinin en büyük bunalımını yaşıyor. Ekonomiden politikaya, eğitimden ahlaka, sağlıktan kültüre kadar, toplumsal hayatın her alanında hükmünü sürdüren bu bunalım, giderek yoğunlaşmaktadır.

Bunalımın ana nedeni, Türkiye'deki dışa bağımlı kapitalist düzendir. Yüzyılı aşkın bir süreyi kapsayan kapitalistleşme süreci, bir yandan bu düzenin kendisine özgü çelişkilerini keskinleştirirken, öte yandan da ülkeyi derin sarsıntıların ortasına sürüklemiştir.

Bugün yaşamakta olduğumuz bunalım yeni olmadığı gibi, geçici de değildir. Bunalımı, kapitalist sistemin içinde kalarak ve sistemin araçlarını kullanarak çözebilmeye olanak yoktur. Nitekim egemen sınıfların bunalımı aşmak üzere aldıkları her önlem, sorunları daha da ağırlaştırmakta ve çıkmaza sokmaktadır. Ezilen sınıflar üzerindeki sömürü arttıkça, geniş toplum kesimlerinin hoşnutsuzluğu ve düzene karşı muhalefeti de güçlenmektedir. Bu, egemen sınıfların yönetim biçiminde baskı ve şiddetin ağırlık kazanmasına yol açmaktadır.

Egemen sınıflar bunalımdan çıkış yolunu, dışa bağımlılığın pekiştirilmesinde ve demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasında aramaktadır. Kapitalizmin emperyalist sistem ile daha çok **bütünleşmesini** ve sosyal gelişmenin **dondurulmasını** öngören bir politika izlemektedirler. **"Dışta ödün, içte baskı"** biçiminde ifade edilebilecek olan bu politika, daha iyi yaşamak özlemi içindeki halk kitlelerinin aleyhine olduğu kadar, ulusal çıkarlara da aykırıdır.

Ancak, emperyalist sistemin Türkiye'ye, bunalımı ortadan kaldıracak ölçüde yardım yapmadığı ve özellikle dış politikada yüzde yüz Amerika yanlısı bir tutum izlemedikçe de bu yardımın miktarını artırmayacağı görülmektedir. Bu, ekonomik bunalımın devam edeceğini gösterir. Diğer taraftan egemen sınıfların, Parlamentoyu da ortadan kaldırarak veya etkinliğini büyük ölçüde sınırlayarak, açık bir diktatörlüğe geçmeleri sanıldığı kadar kolay bir yol değildir. Bu seçeneği sürekli canlı tutmak üzere çeşitli çabalar gösterilmekteyse de, faşist bir rejimin önünde. Dünya kamuoyunun baskısı, içerdeki demokratik muhalefet ve bizatihi bu tür bir rejimin başarısızlığını kanıtlayan bir 12 Mart deneyi gibi yabana atılamayacak engeller vardır. Gerek bu engeller yüzünden tam boy faşizme ulaşılamamış olması, gerek dış yardımlar gelmediği için ekonomik sorunların çözümlenememis bulunması, AP iktidarını ve tekelci burjuvazinin faşizme en çok niyetlenen fraksiyonunu güç durumda bırakmaktadır. Egemen sınıflar, bunalımı ertelemek, zaman kazanmak ve halkı boş umutların peşinde oyalamak gibi derin bir çözümsüzlüğün içindedir. Kızıştırılan terörün, işçi sınıfını sokağa dökmek üzere hükümetçe yapılan kışkırtmaların ve anti-demokratik uygulamaların amacı, faşizme ülke içinde destek ve taraftar sağlamak ve kendi manevra alanlarını genişletmektir.

Bu durum karşısında, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm demokrat, yurtsever ve ilerici güçlerin güncel görevi, egemen sınıfların bu karanlık politikasını açığa çıkarmak ve onu dizginlemektir. Bunun için, **demokrasi** ve **bağımsızlık** temeli üzerinde, tüm ilerici güçlerin yığınsal eylem birliğini gerçekleştirmek zorunludur.

GENEL-İŞ olarak bunalımdan çıkılması için, gerçekleştirilmesini gerekli gördüğümüz ve tüm demokrasi güçleri için ortak eylem platformu olduğuna inandığımız temel hedef ve ilkeleri şu ana başlıklarla, altını çizerek belirleyebiliriz.

Siyasal ve Askeri Bağımsızlık, Ekonomik ve Mali Bağımsızlık, Eğitim ve Kültür Alanında Bağımsızlık sağlanmalı, gerekenler zaman yitirmeden yerine getirilmelidir.

Siyasal Demokrasi, Ekonomik Alanda Demokratikleşme ve Sosyal alanda Demokrasinin yeterince sağlanması ve tam bir işlerliğe kavuşturulması için gerekenler ivedilikle yapılmalıdır.

SONUÇ OLARAK

Gerek iç politikada gerek dış politikada; Türkiye'nin bağımsızlığını, ulusal egemenliğini, barış ve yumuşamayı temel alan; toplumsal hayatın bütün alanlarında emekçilerden yana demokratik dönüşümleri hedefleyen;

Halkın denetim, gözetim ve inançlı katılımı ile biçimlenen;

Ve demokratik bir toplum yapısının yaratılması yönünde zorunlu düzenlemeleri kapsayan bu önlemler alındığı takdirde,

Türkiye bunalımlardan kurtularak gerçek bir gelişme yoluna girecektir.

Ancak, bunalımın tüm yükünün işçi ve emekçi kitlelere yıkılmasına bir ölçüde engel olabilecek, faşist gidişin hızını kesebilecek ve demokratik güçlerin nefes almalarını sağlayabilecek bir hükümetin oluşturulmasında ülke açısından yarar vardır.

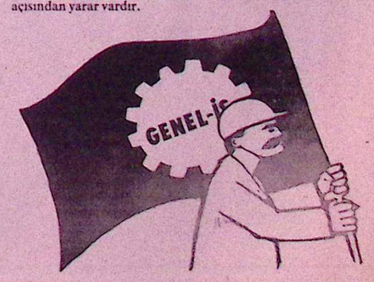

BASIN - YAYIN ÇALIŞMALARIMIZ

GENEL-İŞ

EMEK

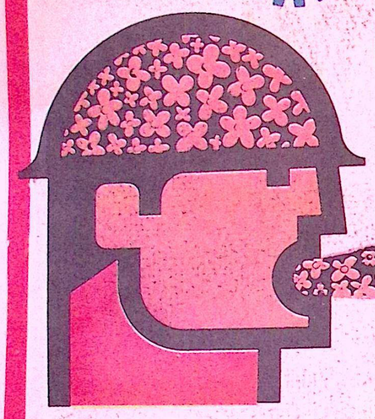

ekonomik demokratik haklarımız için görev başına

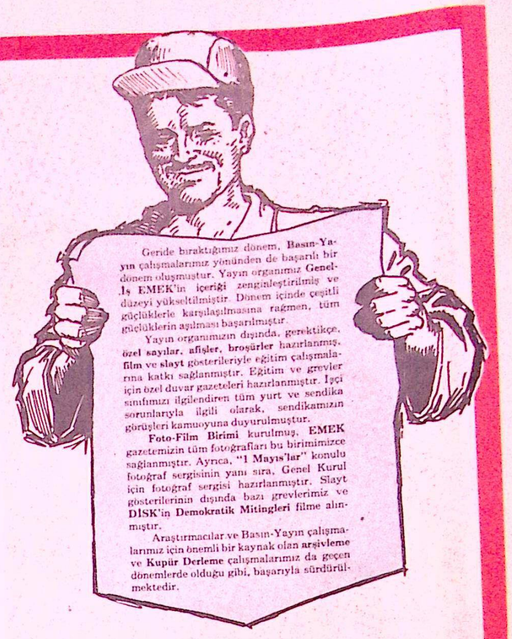

Geride bıraktığımız dönem, Basın-Yayın çalışmalarımız yönünden de başarılı bir dönem olmuştur. Yayın organımız **Genel-İş EMEK**'in içeriği zenginleştirilmiş ve düzeyi yükseltilmiştir. Dönem içinde çeşitli güçlüklerle karşılaşılmasına rağmen, tüm güçlüklerin aşılması başarılmıştır.

Yayın organımızın dışında, gerektikçe, **özel sayılar, afişler, broşürler** hazırlanmış, **film ve slayt** gösterileriyle eğitim çalışmalarına katkı sağlanmıştır. Eğitim ve grevler için özel duvar gazeteleri hazırlanmıştır. İşçi sınıfımızı ilgilendiren tüm yurt ve sendika sorunlarıyla ilgili olarak, sendikamızın görüşleri kamuoyuna duyurulmuştur.

Foto-Film Birimi kurulmuş, **EMEK** gazetemizin tüm fotoğrafları bu birimimizce sağlanmıştır. Ayrıca, "**1 Mayıs'lar**" konulu fotoğraf sergisinin yanı sıra, Genel Kurul için fotoğraf sergisi hazırlanmıştır. Slayt gösterilerinin dışında bazı grevlerimiz ve **DİSK'in Demokratik Mitingleri** filme alınmıştır.

Araştırmacılar ve Basın-Yayın çalışmalarımız için önemli bir kaynak olan **arşivleme** ve **Kupür Derleme** çalışmalarımız da geçen dönemlerde olduğu gibi, başarıyla sürdürülmektedir.

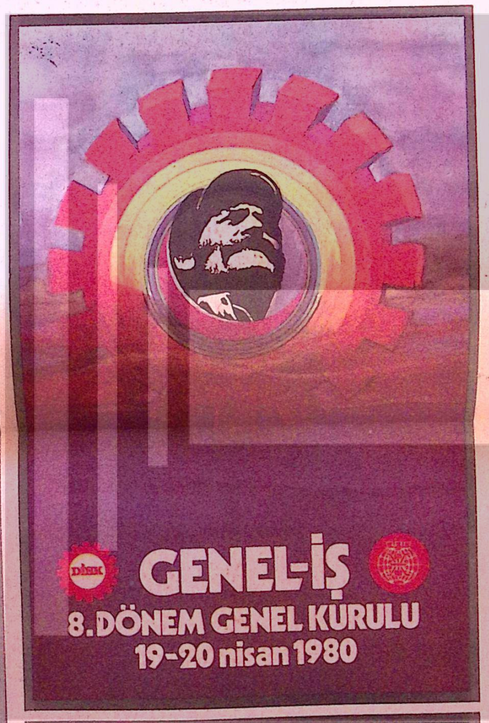

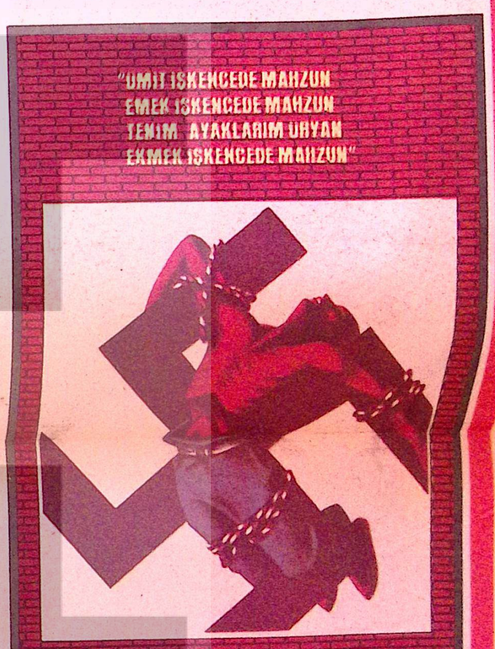

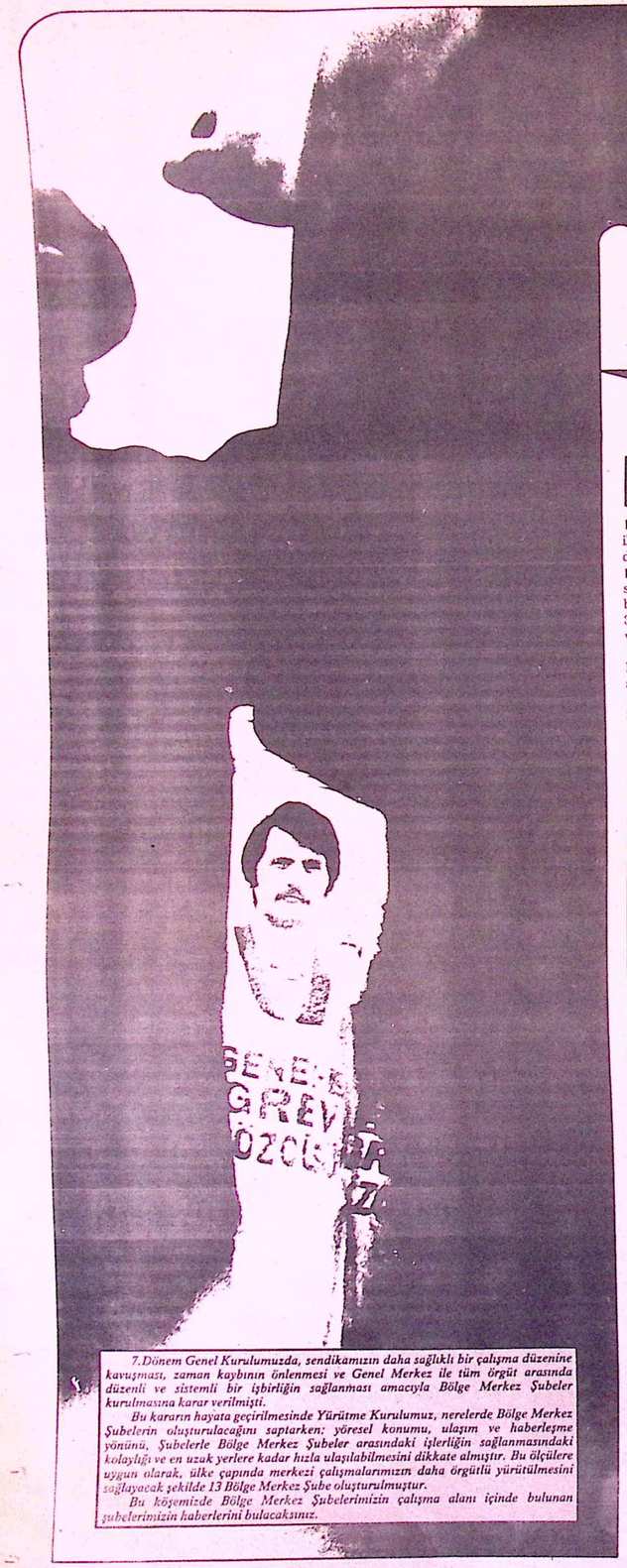

7.Dönem Genel Kurulumuzda, sendikamızın daha sağlıklı bir çalışma düzenine kavuşması, zaman kaybının önlenmesi ve Genel Merkez ile tüm örgüt arasında düzenli ve sistemli bir işbirliğin sağlanması amacıyla Bölge Merkez Şubeler kurulmasına karar verilmişti.

Bu kararın hayata geçirilmesinde Yürütme Kurulumuz, nerelerde Bölge Merkez Şubelerin oluşturulacağını saptarken; yöresel konumu, ulaşım ve haberleşme yönünü, Şubelerle Bölge Merkez Şubeler arasındaki işlerliğin sağlanmasındaki kolaylığı ve en uzak yerlere kadar hızla ulaşılabilmesini dikkate almıştır. Bu ölçülere uygun olarak, ülke çapında merkezi çalışmalarımızın daha örgütlü yürütülmesini sağlayacak şekilde 13 Bölge Merkez Şube oluşturulmuştur.

Bu köşemizde Bölge Merkez Şubelerimizin çalışma alanı içinde bulunan şubelerimizin haberlerini bulacaksınız.

genel-iş
bölge merkez şube ve şube çalışmaları

1. (Ankara) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ I. Bölge Merkez Şubemizin çalışma alanı içinde bulunan **Ankara** Şubeleri ile **Kırıkkale** ve **Konya** Şubelerimizde geçtiğimiz dönem içinde yoğun grev ve direnişler hayata geçirilmiştir.

▶ **Ankara 1 ve 3** No'lu Şubelerimize kayıtlı üyelerimiz ücretlerini ve toplu sözleşmeden doğan haklarını zamanında alamadıkları için çeşitli defalar işi bırakarak, direnişe geçmişlerdir. Son olarak 6 Şubat 1980 sabahı başlayan ve 38 gün süren direniş sonunda da tüm haklar alındıktan sonra direnişe son verilmiştir.

▶ **Ankara 2.**Şubemizin görev alanı içinde bulunan **Çubuk** ve **Haymana** Belediyelerinde grev, **Polatlı** Belediyesinde ise direniş yapılmış, tüm haklar alınmıştır.

▶ **Ankara 4.**Şubemizin yoğun örgütlenme çalışmalarının yanı sıra Dostlar Sitesi'nde bir de grev koymuştur.

▶ **Ankara ASU** işyerlerinde çalışan işçiler, yapılan irade beyanında ezici bir çoğunlukla sendikamız saflarında yeralmışlardır.

▶ **Kırıkkale** ve Konya'nın **Karaman** Belediyelerinde greve gidilmiş, grev sonunda tüm haklar alınmıştır.

▶ **EGO Otobüs** ve **Elektrik-Gaz** Şubelerimiz birleştirilmiştir.

▶ **Hasandede** Belediyesinde 28 Temmuz 1978 tarihinde başlayan grevimiz yalnızca bir gün sürdü. Tüm haklar alındıktan sonra Hasandede grevi kaldırıldı.

Kırıkkale grevi...

2. (İstanbul) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **İstanbul'da** kurulu bulunan 2. Bölge Merkez Şubemize bağlı Şubelerimiz de geçtiğimiz dönem içinde yoğun bir mücadele içinde olmuşlardır. Örgütlenme ve toplu sözleşme çalışmaları hızla sürdürülürken, üst örgütümüz DİSK'in kararları uyarınca yapılan eylemlere yığınsal katılım sağlanmıştır.

▶ **Anadolu Yakası** Şubemizin çalışma alanı içinde bulunan **Tuzla** Belediyesinde 1978'in Ekiminde başlatılan grevimiz, her türlü baskı ve engellemeye karşın başarılı bir biçimde sürdürülmektedir.

▶ **İETT** Şubemizde örgütlenme çalışmaları başarıyla sürdürülmüş, Kasım 1979'da koyulan direniş başarıyla tamamlanmıştır.

▶ Bu arada, İstanbul Belediyesinde çalışan Sendikamız üyesi işçiler ücretleriyle, toplu sözleşmeden doğan bazı haklarını zamanında alamadıkları için direnişe geçmişler ve tüm haklarını kısa sürede aldıktan sonra direnişi kaldırmışlardır.

▶ **Edirne, Tekirdağ** ve **Kırklareli**'de de örgütlenme çalışmaları başarıyla sürdürülmüştür.

→

Tuzla'da ergeç mücadeleyi biz kazanacağız...

Denizli grevi...

ÇOĞU SABAH GÜNEŞ, GENEL-İŞ'İN MAVİ GREV ÖNLÜKLERİNİ ÖPEREK DOĞDU

3. (İzmir) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **3.** Bölge Merkez Şubemize bağlı **İzmir** Şubelerimize kayıtlı ve Belediyenin çeşitli işyerlerinde çalışan temizlik, fen, park-bahçeler, mezarlıklar, yol, kanal, asfalt ve büz şantiyeleri ile otobüs işletmesi işçileri 6 Ağustos 1979 günü greve çıktılar. Grev başarıyla sürdürüldü ve 14 Ağustos 79'da tüm hakların alınması üzerine kaldırıldı.

▶ **İzmir 4.**Şubemizin çalışma alanı içinde bulunan **Menemen, Narlıdere Gültepe** ve **Bayındır** Belediyelerinde de başarılı grevler yapıldı.Tüm grevler sınıfımızın zaferiyle sonuçlandı.

▶ **Denizli** ve **Manisa** Belediyelerinde çalışan Sendikamız üyesi işçiler değişik tarihlerde greve çıktılar. Grevler sonunda yeni haklarla birlikte yeni başarılar da kazanıldı.

▶ **Aydın** Şubemize bağlı temsilcilik olarak çalışmalar sürdürülen **Muğla**'da Şube kuruldu. **Muğla** Şubemize bağlı **Marmaris** Belediyesinde grev başladı. Marmaris grevimiz her türlü baskıya, saldırıya ve engellemeye karşı coşkuyla sürmektedir.

▶ **Karahallı** Belediyesinin sendikamız üyesi işçileri 21 Mart 1979 günü greve çıktılar. Grev 30 Mart 1979 tarihine kadar sürdü ve haklar alındıktan sonra kaldırıldı.

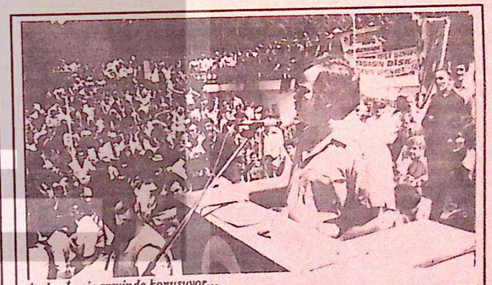

Andaş İzmir grevinde konuşuyor...

Ankara direnişi...

Çubuk grevi...

4. (Kayseri) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **4.** Bölge Merkez Şubemize bağlı **Kayseri** Şubemize kayıtlı Otobüs İşletmesinde çalışan işçiler kentte faşist saldırıların yoğunlaşması, belediye otobüslerinin kurşunlanması, halkın ve bazı üyelerimizin yaralanması üzerine işi bırakarak bir süre çalışmadılar. İhtar niteliğinde koyulan bu eylem, başarıyla gerçekleştirildi.

▶ **Kayseri**'nin tüm ilçeleri ile **Avanos** ve **Göre** Belediyelerinde örgütlenme çalışmaları başarıyla tamamlandı.

▶ **Yozgat'ta** üyelerimize ve Sendikamıza karşı girişilen faşist saldırı ve baskılar kınanarak gerekli girişimlerde bulunuldu.

▶ **Nevşehir** Belediyesinde çalışan işçilerin MİSK'e bağlı Sendikadan istifa etmeleri ve Sendikamız çatısı altında örgütlenmeleri gerçekleştirildi.

5. (Adana) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **Adana 1.**Şube Başkanı **Duran Özdemir** ve 2. Şube eski Başkanı **Durmuş Özel** 1 Mayıs 1979'da Sıkıyönetimce gözaltına alındılar. **Özdemir** ve **Özel** 15 gün gözaltında tutuklandıktan sonra serbest bırakıldılar. Daha sonra yapılan duruşmalarında ise beraat ettiler.

▶ **Adana 2.**Şubemiz, Adana'daki 197 apartmanda çalışan sendikamız üyesi 800 işçiyi kapsayan bir grev yaptı. Grev başarıyla tamamlandı ve yeni haklar elde edildi.

▶ Öte yandan **Tarsus** Şubemiz faşistlerin saldırısına uğradı. Şubede büyük hasar meydana geldi.

→

Manisa grevi...

Horasan grevi...

Mardin grevi...

6. (Sivas) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ Sivas'ta kurulu bulunan 6. Bölege Merkez Şubemizin görev alanı içinde bulunan **Erzurum** Şubemize bağlı **Horasan** Belediyesinde çalış•an işçiler, **Horasan**'da ilk gerevi gerçekleştirdiler.2 Aralık 1979 tarihinde başlayan greve **Horasan** Belediyesi işvereni ancak 8 saat dayanabildi. Sekiz saat içinde tüm haklar alındı ve grev kaldırıldı.

▶ Bu arada **Erzurum** Şubemiz faşistler tarafından bombalandı. Saldırıda Şubede büyük hasar meydana geldi. Sendikamız başta olmak üzere, olay demokrasi güçlerince kınandı.

▶ **Kars** Şube Başkanlığına yeni seçilen **Ercan Soykan** gözaltına alındı ve daha sonra serbest bırakıldı.

▶ Bölgeye bağlı tüm Şube ve Temsilciliklerde örgütlenme çalışmalarının hızla sürdürüldüğü Bölge Merkez Şube yetkililerince açıklandı.

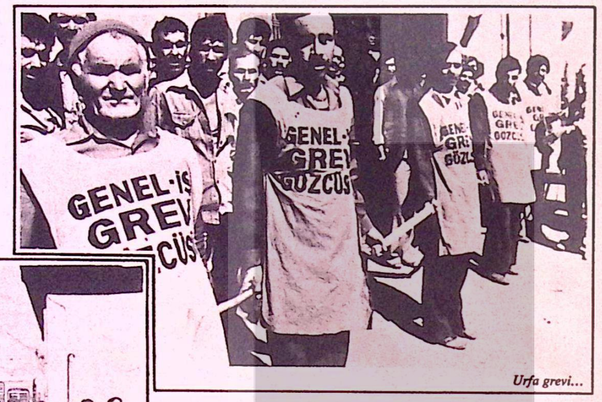

Urfa grevi...

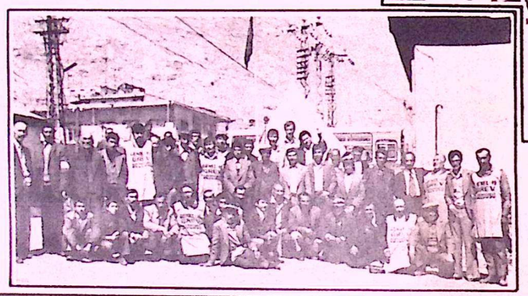
Elbistan'da 26 Eylül 78'de başlayan mücadele başarıyla sürüyor...

SESİMİ TARTIYORUM. BAŞLAMAK İÇİN YENİ BİR TÜRKÜYE...

7. (Diyarbakır) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ Merkezi Diyarbakır'da bulunan 7. Bölge Merkez Şubemizin çalışma alanı içinde bulunan tüm şubelerimiz de dönem içinde yoğun mücadeleler içinde oldu.

▶ Diyarbakır Şubemize bağlı **Ergani** Belediyesi'nin Elektrik Arıza İşyerinde çalışan işçilerle yapılan sendika toplantısı, faşistlerin silahlı saldırısına uğramış, saldırıda üyemiz **Nihat Subaşı** yaralanmıştır. Bu saldırıyı kınamak amacıyla 2 saat süreyle iş bırakılmıştır.

▶ Diyarbakır Belediyesi işvereninin toplu sözleşmeyi ihlal etmesi üzerine önce 8 Ağustos 1979'da, sonra da 1980'in başlarında iki kez greve gidildi. Grevler başarıyla sonuçlandırıldı.

▶ Toplu sözleşmenin ihlal edilmesi üzerine **Van** Belediyesinde çalışan sendikamız üyesi işçiler 6 Haziran 1979'da direnişe geçtiler. Direniş hakların alınması sonunda kaldırıldı.

▶ Batman'da ise çeşitli tarihlerde grev ve direniş eylemleri konuldu. 11 Ekim 1979'da başlayan grev, bakanlar Kurulu'nca iki kez ve 90 gün süreyle ertelendi. Ertelemeler sonunda grev yeniden başladı. 12 Mart 1980'de tüm hakların alınması sonucu grev kaldırıldı.

▶ **Bingöl** Belediyesinde çalışan sendikamız üyesi işçiler de 6 Ekim 1979 günü greve çıktılar. 25 Ekim 79'a kadar süren grev, hakların alınması sonucu kaldırıldı.

▶ İşverenin toplu sözleşme görüşmelerine yanaşmaması üzerine **Mardin**'de de 8 Mayıs 1979 günü greve gidildi. Sözleşmenin imzalanması ve yeni hakların kazanılması sonucu grev, 15 Mayıs 1979 tarihinde kaldırıldı.

Diyarbakır grevi...

8. (Gaziantep) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ Merkezi Gaziantep'de bulunan 8. Bölge Merkez Şubemize bağlı **Gaziantep** Şebelerinde örgütlenme ve toplu sözleşme çalışmaları başarıyla sürdürüldü.

▶ Kahramanmaraş Şubemize bağlı Elbistan Belediyesinde çalışan 80 üyemiz 26 eylül 1978 tarihinde işi bırakarak greve çıktılar. Sözleşmenin uygulanmaması üzerine başlayan Elbistan, grevimiz, her türlü engellemeye karşın, başarıyla sürdürülmektedir.

▶ Ücretlerin ödenmemesi üzerine Urfa Belediyesinde çalışan sendikamıza üye işçiler, 7 Mayıs 1978 tarihinde işi bıraktılar ve direniş koydular. 400 arkadaşımızın katıldığı direniş on gün sürdü ve ücretler alındıktan sonra kaldırıldı. 16 Ağustos 1979 tarihinde ise, Urfa Belediyesinde greve gidildi. Grev başarıyla sürdürüldü ve tüm hakların alınması sonucu Eylül 1979'da grev kaldırıldı.

▶ Gaziantep Organize Sanayii Bölgesinde çalışan sendikamız üyesi işçiler 11 Aralık 1978 tarihinde greve çıktılar. Grev, 22 Aralık 1978 günü hakların alınması sonucu kaldırıldı.

Van direnişi...

→

9. (Zonguldak) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **Zonguldak** Şubemize kayıtlı Sendikamız üyelerinden üç arkadaşımızın polislerce dövülmesi üzerine 11 Şubat 1979 günü toplu olarak işi bırakan **Zonguldak** Belediyesi işçileri olayı kınadılar. Daha sonra **Zonguldak** Şubemiz 24 Mart 1979 tarihinde faşistlerin saldırısına uğradı.

▶ **Karabük** Belediyesinde çalışan Sendikamız üyesi işçiler, sözleşmeyle kazanılan haklarını alamadıkları için 18 Aralık 1978 tarihinde direnişe geçtiler. Başarılı direniş sonunda tüm haklar alındı.

▶ **Safranbolu** Belediyesinde çalışan arkadaşlarımız da, sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, 30 Haziran 1979 tarihinde greve çıktılar. Yeni hakların kazanıldığı toplu sözleşmenin imzalanması sonucu gerev kaldırıldı.

▶ Toplu sözleşmenin işverence ihlal edilmesi üzerine, **Karabük** Belediyesinde çalışan arkadaşlarımız, 24 Temmuz 1979 günü greve gittiler. Haklarının tümünü alan grevciler, Eylül 79'da grevi kaldırarak, işbaşı yaptılar.

▶ 21 Kasım 1979'da ise, Çerkeş Belediyesinde grevimiz başladı. Grev sürerken de devam eden görüşmelerde anlaşmaya varılması ve yeni hakların edinildiği toplu sözleşmenin imzalanması üzerine greve son verildi.

▶ Çatalağzı Belediyesi işçileri 2 Ağustos 1979 günü işi bıraktılar ve greve çıktılar. Grev, 14 Ağustos 1979 tarihine kadar sürdü. Başarılı grev sonunda yeni haklar alındı.

Karabük grevi

10. (Trabzon) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **Trabzon** Şubemiz üyelerinden bazı arkadaşlarımız, diğer bölgelerde olduğu gibi, faşist saldırılara hedef oldular. Örgütlenme çalışmalarının başarıyla sürdürüldüğü 10. Bölgede daha önceleri **Trabzon** Şubemiz bünyesinde temsilcilik olarak faaliyet gösteren **Rize**'de Şube açılmıştır.

▶ 10. Bölge Merkez Şubemizin görev alanı içinde bulunan **Ordu**'da maaş, ikramiye, toplu sözleşme farkları ve diğer bazı sosyal haklarını alamayan Sendikamız üyesi işçiler, çeşitli tarihlerde direnişler ve grevler koymuşlardır. Başarılı geçen eylemler sonunda tüm haklar alınmıştır.

▶ **Yusufeli, Şavşat** ve **Karaçam** Belediyelerinde çalışan işçilerin sendikamızda örgütlenmesi gerçekleştirildi.

Ordu grevi...

11. (Kocaeli) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ İzmit Şubemize kayıtlı Sendikamız üyesi işçiler, sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla kesilmesi üzerine, yasal haklarını kullanarak 6 Haziran 1978 tarihinde greve gittiler. 35 gün süren grev sonunda yeni hakların alındığı sözleşme imzalandı ve grev kaldırıldı. Grev sonrası ise, işverenin 400 üyemizi işten atması bardağı taşıran yeni bir damla oldu. Ve İzmit Belediyesinde çalışan arkadaşlarımız 24 Ağustos 1978'de bu kez direnişe geçtiler. Direnişin ikinci gününde 5 arkadaşımız açlık grevine yattı. 18 gün süren direniş sonunda işten atılan 400 üyemizin işlerine dönmesi sağlandı ve direniş kaldırıldı.

▶ 6 Şubat 1979 tarihinde ise, yeniden grev başladı İzmit'te. İşverenin sözleşme hükümlerini yerine getirmemesi üzerine başlayan grev uzun sürdü ve 1500 üyemiz işçi, 9 Temmuz 1979'a kadar grevde kaldı. Tüm hakların alınmasıyla birlikte grev kaldırıldı.

▶ Aslanbey Belediyesinde çalışan ve İzmit Şubemizin örgütlü bulunduğu arkadaşlarımız da sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla kesilmesi üzerine 22 Ocak 1979 tarihinde greve çıktılar. Grev 138 gün sürdü ve yeni hakların alındığı sözleşmenin imzalanması sonunda da kaldırıldı.

▶ Sakarya Şubemize kayıtlı **Geyve** Belediyesi işçilerinin 27 Ekim 1978 tarihinde başlattıkları grev, tüm baskı ve saldırılara karşın başarıyla sürdürülüyor.

▶ Gene Sakarya Şubemizin görev alanı içinde bulunan **Bolu** Belediyesinde çalışan Sendikamız üyesi işçiler, 18 Şubat 1979 tarihinde yasal haklarını kullanarak greve gittiler. Sözleşmeyle kazanılan hakların ve ücretlerin ödenmemesi üzerine başlayan grev, birlik ve dayanışma içinde sürdürülen. 24 Mart 1979'da tüm haklar alındı ve **Bolu** grevi de kaldırıldı.

▶ **Hereke** Belediyesi işvereniyle sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla kesilmesi üzerine 1 Haziran 1978'de greve gidildi. 15 Haziran 78 günü yeni haklar alındı ve grev kaldırıldı.

NOT: 11.Bölge Merkez Şubemiz 7-8 Eylül 1979 tarihli Genel Yönetim Kurulu toplantısında kaldırılarak; kapsamında bulunan şubeler, 2.Bölge Merkez Şubeye bağlanmıştır.

→

Grev alanlarında halay çekeriz biz...

Bolu grevi...

İzmit grevi

Antalya grevi...

Gelibolu grevi...

Isparta grevi...

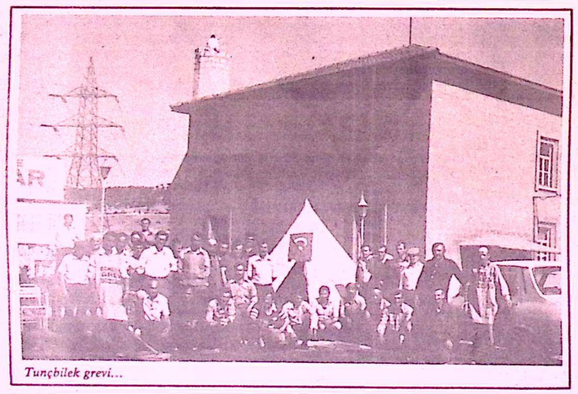

Tunçbilek grevi...

Gönen grevi...

12. (Eskişehir) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **Eskişehir** Belediyesinde çalışan Sendikamız üyesi işçiler, sözleşme ile kazandıkları bazı haklarının ödenmemesinden ötürü 78 yılının Eylül'ünde direnişe geçtiler. Direniş yalnızca bir saat sürdü. Tüm haklar alındıktan sonra arkadaşlarımız direnişi kaldırarak işbaşı yaptılar.

▶ **Bilecik** Belediyesinin Sendikamız üyesi işçileri de, toplu sözleşmeden doğan farkların ödenmemesi üzerine 11 Ocak 1979 günü direnişi başlattılar. Başarıyla sürdürülen direniş haklarının alınması sonunda 20 Şubat 1979'da kaldırıldı.

▶ **Isparta** Belediyesinin çeşitli işyerlerinde çalışan Sendikamız üyesi işçilerin 15 Temmuz 1978 tarihinde başlattıkları grev de başarıyla sürmektedir.

▶ **Antalya** Belediyesi işvereninin sözleşmeyi ihlal etmesi üzerine 5 Aralık 1978 tarihinde "Para Bekleme Eylemi"ne geçildi. Eylem sonunda ücretler alındı ve eylem kaldırıldı. Antalya'da 4 Temmuz 79 günü ise, grev başlatıldı. Grev, ikinci gününde Bakanlar Kurulu'nca ertelendi. Bu arada görüşmeler sürdürüldü ve 7 Temmuz'da sözleşme imzalandı.

▶ Geçen genel kurulumuzda sürmekte olan **Afyon** grevimiz, genel kurul sonrası 3 Ağustos 1978 tarihinde yeni hakların alınması sonucu kaldırıldı.

▶ **Eskişehir**'de 2'nci Şubemiz açıldı.

▶ **Kütahya** Şubemizin görev alanı içinde bulunan **Tunçbilek** Belediyesinde 8 Temmuz 1978'de başlayan grevimiz 31 Ağustos 1978'e kadar sürdü. Tunçbilek grevimiz de başarıyla tamamlandı.

▶ Öte yandan, **Gökler, Karamanlı, Tavşanlı, Gölhisar, Davulga, Kemerkaya, Alpu, Bademli Akçağlan, Domaniç, Simav** ve **Kozluca** Belediyelerinde çalışan işçilerin sendikamızda örgütlenmeleri sağlanmıştır.

13. (Balıkesir) BÖLGE MERKEZ ŞUBE

▶ **Balıkesir** Şubemizin örgütlü bulunduğu **Susurluk** Belediyesinde çalışan sendikamız üyesi işçiler greve gittiler. Sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla kesilmesi üzerine başlatılan grev, başarıyla sürdürüldü ve yeni hakların alındığı toplu sözleşmenin imzalanması sonucu kaldırıldı.

▶ **Gönen** Belediyesinde çalışan arkadaşlarımız da 20 Haziran 79 günü yasalardan doğan haklarını kullanarak greve çıktılar. Grev süresince birlik ve dayanışmanın en güzel örneğini veren Gönenli grevciler, haklarını aldılar ve grevi kaldırdılar.

▶ **Çanakkale** Şubemizin görev alanı içinde bulunan Gelibolu Belediyesinde çalışan sendikamıza üye işçiler, 5 Ağustos 1978 tarihinde işi bıraktılar ve greve gittiler. Grev sırasında belediye işvereni ve emek düşmanlarınca yapılan yoğun baskı ve saldırılar yiğitçe göğüslendi. 215 gün süren Gelibolu grevimiz de sınıfımızın zaferiyle sonuçlandı.

▶ **Pelitköy** Belediyesinde 21 Temmuz 1978'de başlayan grevimiz, dört gün sürdü. 25 Temmuz 78 günü biten grevle yeni haklar kazanıldı.

Susurluk grevi...

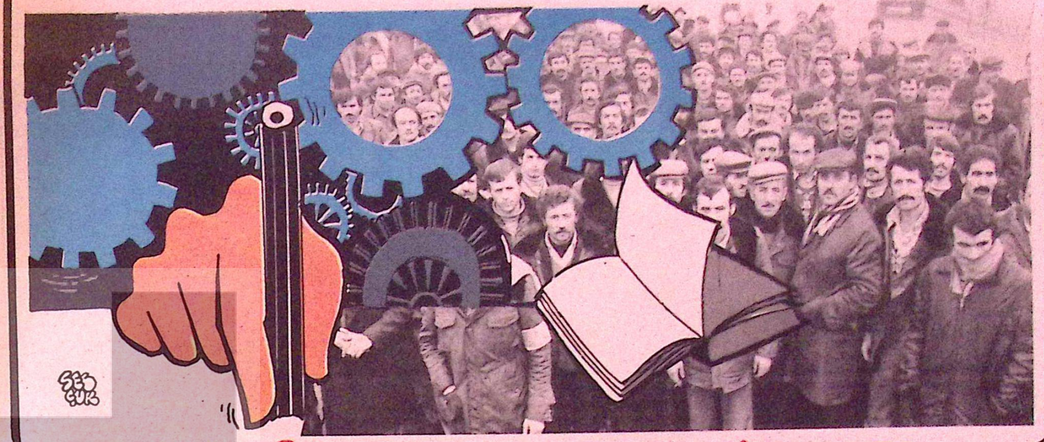

EĞİTİM ÇALIŞMALARI SEMİNERLER

EĞİTİM ANLAYIŞIMIZ

Üst örgütümüz DİSK, sendikal çalışmanın bütün alanlarında işçi sınıfı bilimi doğrultusunda hareket etmeyi ilke olarak benimsemiş ve bugünkü etkin gücüne bu ilkeyi sendikal planda yaşama geçirerek ulaşmıştır. Sendikamız Anatüzüğü da, çalışmalarımızı bu doğrultuda yapmayı ve **"İşçi sınıfı bilimine dayalı genel eğitimi yaygınlaştırmayı"** emreden hümümler taşımaktadır.

Ülkemizde eğitim, bir yanda egemen sınıf eğitimi, diğer yanda ise işçi sınıfı bilimine dayalı eğitim arasındaki çelişkileri yaşatmakta, birisi sınıflı toplumu kalıcı kılmaya, diğeri değiştirmeye çalışmakta ve aradaki çelişki giderek keskinleşmektedir. Egemen sınıf eğitimi ülkemizde emperyalist, burjuva, feodal ve köleci dönem kalıntısı eğitim anlayış ve kurumlarıyla sarmaş dolaş olarak çürümeye, kokuşmaya, yıkılmaya yüz tutmakta, toplumsal gelişimi engellemeye çalışmakta; işçi sınıfı bilimine dayalı eğitim ise bunların karşısında gelişmekte, güçlenmekte, kurumlaşmakta ve yaşamın her alanında serpilmektedir.

Egemen sınıf sözcülerinin kendi denetimlerindeki örgütlü veya yaygın eğitim kurumlarını çalıştırmamaya varan tutum ve davranışları bu gelişimin doğal ve zaruri bir görüntüsünden ibarettir. Şüphesiz ki egemen sınıflar bu davranışlarını toplumun genel çıkarı, milli birlik ve beraberliğin gereği gibi sunmaktadırlar.

ASÜ'da eğitim...

Bu genel görünüşü örgütlenmiş ve yaygın eğitim kurumlarında; radyo, televizyon ve basında görmemiz mümkündür. Özellikle kitle iletişim araçları varolan düzeni iyi göstermeye çalışmakta, yığınları egemen sınıf eğitimiyle koşullandırmakta, burjuva yaşam tarzını özendiren reklam ve filmlerle kitleleri oyalamaktadır. Buna paralel olarak örgütlenmiş ve yaygın tüm eğitim kurumlarında demokratik gelişmeler baştırılmakta, eğitim emekçilerinin düşünce ve örgütlenme özgürlüklerini ortadan kaldıran ve egemen sınıf eğitiminin sınırları içine tüm bu kurumları tartışmasız hapsetmeye çalışan bir devlet politikası izlenmektedir.

Sendikamız eğitimin resmi devlet diploması dağıtmakla sınırlı olmadığının, resmi devlet kurumları yanında en azından sınıf ve kitle örgütlerinin, sendikaların, kooperatiflerin, mesleki örgütlerin birer eğitim alanı olduğunun bilincindedir. Sendikamız, o egemen sınıf eğitimiyle yanyana ve fakat onun karşısında işçi sınıfı bilimine dayalı genel eğitimin toplumumuzun her kesiminde, örgütlü ve yaygın eğitim kurumlarında, özellikle işçi sınıfının örgütlerinde serpilip geliştiğinin sevindiriciliğini vurgulamakta yarar görmektedir. İşçi sınıfı biliminden kaynaklanan eğitim, zor, baskı ve cinayetle sürdürülen egemen sınıf eğitimini nitelik olarak aşmıştır. Egemen sınıf eğitiminin etkinliğini geriletecek düzeylere ulaşmıştır. Burada en sevindirici gelişim, uzun yıllar egemen sınıfın baskı ve zoruyla dar aydın çevrelerde sıkışıp kalan işçi sınıfı biliminin geniş işçi ve emekçi kitlelere malolmasıdır.

Türkiye işçi sınıfı, bilime dayalı eğitim, kültür ve sanat etkinlikleriyle bir çekim merkezi olmakta, aydın olmak bu çekim merkeziyle kurulan bağlar ölçüsünde anlam kazanmaktadır. Sendikamızca programlanıp uygulanan kendi içimizden eğitimciler yetiştirilmesi de böyle bir ortamın ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Eğitim çalışmalarımız, bir yandan sendikamızı ileriye götürmekte, yönetici, temsilci ve üyelerimizin bilinç ve örgütlenme düzeylerini geliştirmekte, buna paralel olarak toplumumuzdaki demokratikleşmeye katkıda bulunmaktadır.

EĞİTİM UYGULAMALARI

Eğitim uygulamalarımız, başlangıçta belirtilen temel anlayış ve ilkelere uygun olarak üyelerimizin sendikal ve siyasal bilinçlerini geliştirmek amacıyla hazırlanan programlar çerçevesinde yürütülmüştür. Sözkonusu etkinliklerimizin esasını oluşturan programlarla birlikte yapılan çalışmaları şu başlıklar altında toplamak mümkündür:

1. **Temel Eğitim Seminerleri**
2. **Geliştirilmiş Eğitim Seminerleri**
3. **Yığınsal Eğitim Uygulamaları**
4. **Uluslararası Eğitim Seminerleri**
5. **Sendika Eğitimcileri Semineri**

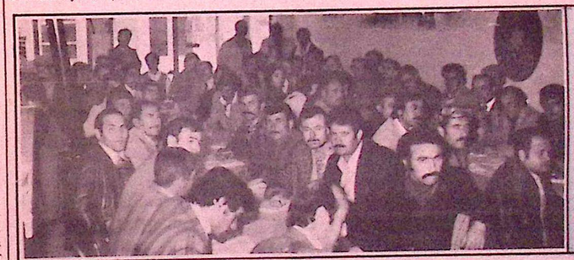

Geride kalan dönemde sürdürülen eğitim seminerleri başarılı oldu. Kuşadası seminerinden bir görüntü...

Ülke düzeyinde gerçekleştirilen Temel Eğitimlerinden 1541 temsilci ve üye yararlanmıştır.

Öte yandan, Sendika Eğitimcilerini kendi tabanımızdan yetiştirmek amacıyla ilk kez iki aşamalı olarak Ören ve Abant eğitimleri gerçekleştirilmiştir. Toplam olarak 140 arkadaşımızın katıldığı bu seminerler verimli olmuştur. Abant Seminerlerine katılan 60 kişiden 25'i Temel Eğitim uygulamalarımızda eğitimci olarak görev almışlardır.

Yığınsal Eğitim Uygulamalarında ise tolam 5570 üyemiz eğitimden geçirilmiştir.

Abant, Sendika Eğitimcileri Seminerini başarı ile bitiren 25 arkadaşımızın da katılımıyla 1980-1981 yıllarını kapsayan temel eğitim programında şu ana kadar 778 üyemize eğitim verilmiştir.

SES'i başarı ile bitiren 25 arkadaşımız, seminerlere öğretici olarak katılıyorlar...

SÖZLEŞMELER GREVLER DİRENİŞLER

Sendikamız, son yıllarda üye ve örgütsel birim sayısı bakımından kıvanç verici bir gelişme göstermiştir. Örgütlenme ağımız tüm yurt düzeyine yayılmıştır. Sendikal işleyiş'e giderek karmaşık bir yapı kazandıran bu gelişme, etkin bir çalışma yapabilmek noktasında bize yeni görevler yüklemektedir. Diğer taraftan, sınıf ve kitle sendikalarının, geleneksel görevlere ek olarak, günümüz koşullarında çok önemli başka bazı toplumsal sorumlulukları da bulunmaktadır. İşçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerin ortak çıkarlarıyla ilgili devrimci etkinlikler büyük önem kazanmıştır. Bu, sendikamızın çok yönlü bir çalışma düzenine geçmesini ve karşılıklı ilişiklerini yoğunlaştırmasını gerektirmektedir.

TOPLU SÖZLEŞME ANLAYIŞIMIZ

İşçi sınıfının nihai amacı, her türlü sömürü ve baskıya son vererek, kendisiyle birlikte tüm insanlığı gerçek özgürlüğe kavuşturmaktır.

İşçi sınıfının özgürlük mücadelesi bir bütündür. Bu mücadele toplumsal hayatın her alanında ve tam bir uyum içinde yürütülmek durumundadır.

Sendikalar, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini yürüten ve özgün görevi kapitalist sömürüyü sınırlandırmak olan kitle örgütleridir.

Toplu sözleşmeler, işçi sınıfının Sendikalar aracılığıyla yürüttüğü ekonomik mücadelenin omurgasını oluşturur. Kapitalist ülkelerde toplu sözleşme, sömürüyü sınırlandırmak, çalışma koşullarını iyileştirmek, iş güvenliği, iş güvencesi, ücret, sosyal ve örgütsel haklar konusunda yeni olanaklara kavuşmak üzere, işçi sınıfının kullandığı ekonomik mücadele araçlarından biridir.

Ankara direnişi...

Kuşkusuz işçi sınıfının kurtuluşu, sadece toplu sözleşmeler aracılığıyla sağlanamaz; üretim araçlarının özel mülkiyetinden kaynaklanan kapitalist sömürü, toplu sözleşmelerle ortadan kaldırılamaz. Hatta kapitalist düzen içinde işçi sınıfı lehine yapılabilecek bazı ileri düzenlemeleri, sadece toplu sözleşmeler yoluyla sağlamaya olanak yoktur. Örneğin lokavtın yasaklanması, genel grev ve destekleme grevinin yasal hak olarak tanınması, iş yasasının anti-demokratik hükümlerinin iptali, referandumun yasallaşması gibi istemler toplu sözleşme ile gerçekleştirilemez. Biz toplu sözleşmeleri, işçi sınıfının nihai kurtuluşunu sağlayan bir mekanizma olarak görmüyoruz. Burjuvazi ve sarı sendikalar, işçi sınıfına tek çözüm yolu olarak toplu sözleşmeleri göstermekte ve böylece onu kapitalizmin sınırları içinde ebediyen tutmaya çalışmaktadırlar. Sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışımızın doğal bir gereği olarak biz, bu türlü bir anlayışı reddederiz.

Bizim amacımız sömürüyü sadece sınırlandırmak değil, onun da ötesinde, sömürüyü ve sömürüye olanak sağlayan üretim ilişkilerini ortadan kaldırmak, üretim araçlarını tüm toplumun malı haline getirmektir. Gerçek özgürlük, eşitlik ve kardeşliğin ancak böyle bir temel üzerinde kurulacağına inanırız. O nedenle, sınıf mücadelesinin, özünde bir iktidar mücadelesi olduğunu ve emekçilerin siyasal iktidarı gerçekleşmediği müddetçe de her türlü sendikal kazanımın er geç eriyeceğini asla unutmayız.

Ancak bu, ekonomik mücadeleyi ve toplu sözleşmelerin önemini yadsımak demek değildir. Aksine işçi sınıfının politik mücadelesinin güçlenmesi ve başarıya ulaşması, ekonomik mücadelesinin doğru ve etkin bir biçimde sürdürülmesine bağlıdır. Ekonomik mücadelede sürekli yenilen ve kendi güncel istemlerini karşılamayan bir sınıf, politik mücadele alanında zaten başarılı olamaz. Kapitalistlerin sürekli bir biçimde ezdiği ve hiç bir hak tanımadığı bir sınıf, burjuvaziye karşı yürüttüğü iktidar mücadelesinde daha baştan yenilmeye mahkumdur. Ekonomik mücadele, işçi sınıfını politik iktidarın kazanılmasına hazırlayan bir okuldur. Örgütlenme, bilinçlenme ve nihai kurtuluşun yolu sendikal mücadeleden geçer.

O yüzden; toplu sözleşmeleri işçi sınıfı için tek hedef olarak seçen **"sarı sendikacılık"** ne denli yanlış ise, ekonomik mücadeleyi tümden yadsıyan ve ona sınıf mücadelesinin bütünlüğü içinde gerekli önemi vermeyen anlayışlar da o denli zararlıdır. İşçi sınıfının bilimini kılavuz kabul eden sendikalar, bir yandan toplu sözleşmeler alanında örgütlü, kararlı ve bilinçli bir eylem yürüterek işçilere daha ileri haklar sağlarken; diğer yandan da asıl mücadelenin, emekçilerin siyasal iktidarının kurulması ve üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması yönünde verilmesi gerektiği bilinciyle hareket ederler. Bu hem sendikal mücadeleyi, hem de politik mücadeleyi güçlendiren bir tutumdur. Sendikamız toplu sözleşme çalışmalarını böyle bir anlayış içinde sürdürmeye özen göstermiştir.

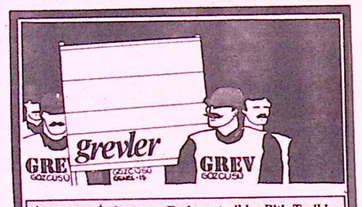

İşyeri	İşçi sayısı	Başlama tarihi	Bitiş Tarihi
AFYON	280	28.9.1977	4.8.1978
ISPARTA	33	15.7.1978	**Devam ediyor.**
TUNÇBİLEK	78	8.7.1978	31.8.1978
HEREKE	45	1.6.1978	15.6.1978
İZMİT	1300	7.6.1978	7.7.1978
İZMİT	1300	6.2.1979	7.7.1979
GELİBOLU	40	15.8.1978	18.3.1979
HORASAN	33	2.12.1978	2.12.1978
HASANDEDE	10	28.7.1978	28.7.1978
HAYMANA	80	19.8.1978	19.8.1978
ÇUBUK	72	28.8.1978	7.9.1978
ELBİSTAN	78	26.9.1978	**Devam ediyor.**
TUZLA	10	23.10.1978	**Devam ediyor.**
MENEMEN	80	24.9.1978	31.10.1978
GEYVE	20	27.10.1978	**Devam ediyor.**
MANİSA	522	5.1.1979	22.2.1979
GÜLTEPE	294	23.11.1978	12.1.1979
NARLIDERE	250	23.11.1978	29.12.1978
ORG.SAN (G.ANTEP)	22	11.12.1978	22.12.1978
ASLANBEY	16	22.1.1979	12.6.1979
BOLU	210	11.2.1979	24.3.1979
KARAHALLI	20	21.3.1979	30.3.1979
Dostlar Sitesi (ANKARA)	9	16.4.1979	15.5.1979
İZMİR	2470	3.5.1979	6.5.1979
İZMİR	2470	6.8.1979	14.8.1979
İzmir ESHOT	2224	3.5.1979	6.5.1979
İzmir ESHOT	2224	6.8.1979	14.8.1979
MARDİN	185	8.5.1979	16.5.1979
GÖNEN	62	20.6.1979	8.7.1979
SAFRANBOLU	71	30.6.1979	16.7.1979
SUSURLUK	78	29.6.1979	19.11.1979
ANTALYA	1049	4.7.1979	7.7.1979
KIRIKKALE	430	17.7.1979	8.8.1979
KARABÜK	517	24.7.1979	23.8.1979
ÇATALAĞZI	60	2.8.1979	14.8.1979
DİYARBAKIR	832	8.8.1979	13.9.1979
DİYARBAKIR	832	5.1.1980	18.1.1980
URFA	550	16.8.1979	23.8.1979
KARAMAN	115	28.8.1979	20.10.1979
BİNGÖL	110	6.10.1979	25.10.1979
BATMAN	400	11.10.1979	23.10.1979
BATMAN	400	24.1.1980	13.3.1980
MARMARİS	25	20.11.1979	**Devam ediyor.**
ÇERKEŞ	31	21.11.1979	17.1.1980
DENİZLİ	698	9.2.1980	7.3.1980

Görüldüğü gibi 5 işyerinde 166 üyemizle grevlerimiz devam etmektedir. Sınıfının bilincinde olan Genel-İş üyeleri, tüm haklarını alıncaya dek yaşam savaşımını sürdürmede kararlıdır. Tüm güçlüklere karşın amacına mutlaka ulaşacağının inancındadır.

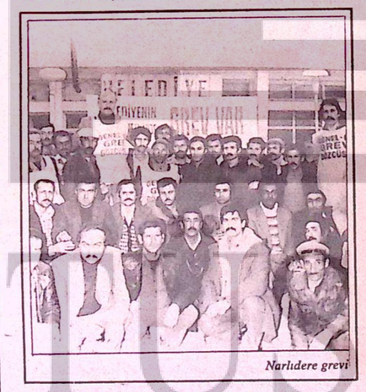

Narlıdere grevi

Ertan Andaş ve Ekrem Akkuş Menemen grevinde grev önlüğü giydiler...

ÖRGÜTLENME ANLAYIŞIMIZ

Örgütlenme, sendikal mücadelenin can alıcı görevlerinden biridir. Sağlıklı ve işlerliği olan merkezi-demokratik nitelikte bir örgüt çatısı oluşturulmadan, ekonomik ve demokratik mücadele vermek, rakiplerini altederek sendikal mücadeleyi sürdürmek mümkün değildir.

İşçi sınıfımızın siyasi örgütlenmeden büyük ölçüde yoksun olduğu ülkemizde, sendikal örgütlenme de ciddi bir dağınıklık içindedir. Siyasi iktidara kendi bağımsız politikası ile aday olmayan bir sınıf, burjuvazinin çeşitli etki ve yönlendirmeleri altında bölünmekten kurtulamaz. Nitekim sendikal alanda ülkemizdeki bu dağınıklığı gözlemek mümkündür. Genel hatlarıyla baktığımız zaman DİSK, Türk-İş, Hak-İş, Hür-İş, MİSK gibi konfederasyonların ve bunların dışında çok sayıda bağımsız sendikaların olduğunu görürüz.

Marmaris grevi...

Bu gerçeği başından beri kavramış olan DİSK'in kuruluş amacında, işçi sınıfının sendikal dağınıklığını toparlamak görevi de vardır. Sendikal birliği sağlama yolunda DİSK, kısa dönemde büyük gelişmeler kaydetmiştir. Bu doğrultuda yürütülen mücadeleye sendikamızın katkısı da büyük olmuştur. Sendikamızın Türk-İş'den ayrılarak DİSK'e katılma kararı, bu birliğin sağlanması için atılmış en olumlu adımlardan biridir.

DİSK'in sendikal birliği sağlama çabalarına rağmen, bugün sendikal dağınıklık ciddi olarak varlığını sürdürmektedir.

Ancak, bizim işkolumuzda durum biraz farklıdır. İşkolumuzda sendikamız dışında bir çok sarı sendika vardır. Buna rağmen, Sendikamız, 150 bini bulan üye sayısıyla, Genel Hizmetler İşkolunda en güçlü sendika durumundadır. Genel Hizmet İşkolunda, ülkemizde çalışan işçilerin yarısından çoğu sendikamız çatısı altında toplanmış olduğundan, sendikamız işkolu yetkisine de sahiptir.

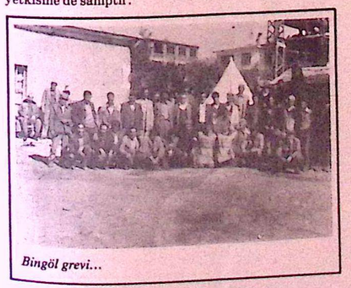

Bingöl grevi...

Sendikamız, böylesine güçlü bir konuma uzun mücadelerle ve doğru bir **örgütlenme** anlayışı ile gelmiştir. Sağlam bir örgütlenmesi olmayan sendikalar, gelişme gösteremiyecekleri gibi, ayakta da kalamazlar.

Örgütümüzün bu duruma gelmesi ve her geçen gün büyümesi, örgütlenmemizin sağlam temeller üzerine oturmasından ileri gelmektedir.

DİRENİŞLER

Geride bıraktığımız dönem içinde uygulanan direnişlerimiz şu işyerlerinde yapılmıştır:

Urfa Belediyesi, İzmir Belediyesi, Antalya Karaali Parkı, Diyarbakır Belediyesi, Batman Belediyesi, Eskişehir Belediyesi, Antalya Belediyesi, Kırıkkale Belediyesi, Polatlı Belediyesi, Karabük Belediyesi, Bilecik Belediyesi, İzmir Belediyesi, Viranşehir Belediyesi, Mihallıççık Belediyesi, Kayseri Belediyesi, İslahiye Belediyesi, Ankara Belediyesi, Ordu Belediyesi, İzmir ESHOT, İstanbul İETT.

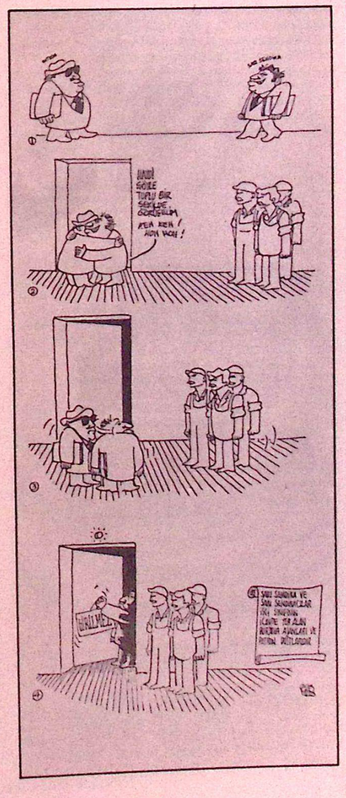

DIŞ İLİŞKİLER

İşçi sınıfının evrensel bütünlüğü ve dayanışma bilinci içinde bulunan Genel-İş Sendikası, etkin ve yaygın bir dış ilişkiler proğramını geliştirme çalışmalarını sürdürmektedir. Dünya işçi sınıfının, **"sendikal"** örgütlenmeyle başardığı ekonomik, sosyal ve siyasal sonuçları birlikte değerlendirmek, onların kazanımlarını paylaşmak, karşılıklı bilgi ve deneyim alış-verişini sürdürmek bu ilişkilerin başlıca amacı olmaktadır.

Bu amaç içinde, bir yandan, Kapitalist ülkelerdeki sendikaların, **"Emeğin koruyuculuğu"** görevini yaparken kullandığı dayanakları, yöntemleri geliştirmede işbirliği yapılırken, öte yandan, Sosyalist ülkelerdeki sendikaların, sosyalist ekonomide emeğin yerini ve emekçinin kendi kurduğu düzendeki sorumluluklarını gözlemleme olanakları bulunmaktadır.

Kuşkusuz, ilişki içinde bulunduğumuz yabancı işçi sendikaları ve öteki kuruluşlara, Türkiye işçi sınıfının siyasal, ekonomik ve sosyal hedeflerinin, ideolojisinin, kurmayı amaçladığı düzenin anaçizgileri ve çalışma yöntemleri tanıtılmakta, Genel-İş Sendikası'nın, bu çalışmalardaki yeri gösterilmektedir.

Bilindiği üzere, sendikamız, Uluslararası üç büyük Kuruluştaki gelişmeleri yakından izlemektedir. Bunların birincisi Hür Dünya İşçileri Konfederasyonu'dur. **(ICFTU)** Sendikamız, bağlı bulunduğu Kamu Hizmetleri Federasyonu PSI'ın üst örgütü olarak, aynı zamanda, ICFTU'nun üyesidir. İkincisi, DİSK'teki bir çok sendikanın organik bağ kurduğu Dünya Sendikalar Birliği **(WCTU)**dir. Nihayet üçüncüsü de giderek güçlenen Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'dur. DİSK, şimdiye değin bu kuruluşların hiç birisine bağlı olmamıştır. ETUC'gibi daha çok, Avrupadaki ilerici ve sosyalist ideolojideki sendikaların ve işçi örgütlerinin üst kuruluşu olarak gelişen Konfederasyona katılma yönünde bir eğilimi vardır.

ÜST KURULUŞ PSI İLE İLİŞKİLER

İşkolumuzun Uluslararası Genel Sekreterliği ile eskiden beri olumlu yolda olan işbirliği ilişkilerimiz giderek artmaktadır. Karşılıklı yardımlaşma, dayanışma ve güvene dayalı bu ilişkiler içinde PSI son iki yıl içinde, sendikamızın bazı örgütsel ve eğitsel araç-gereç ihtiyaçlarının karşılanmasında önemli katkılarda bulunmuştur. Şubelerimizin ihtiyacı olan araçların sağlanmasıyla, Ören Eğitim ve Dinlenme Merkezimizin gereksinimi olan bir çok teknik malzeme ve gerecin PSI hibe proğramı içinde sağlanmış olduğunu belirtmek isteriz. Özellikle, Türkiye'nin en modern Sendika basımevinin kurulmasında değerli desteğini gördüğümüz PSI Genel Sekreteri Carl W.Franken'e teşekkür borçluyuz. Aynı zamanda PSI Yürütme Kurulu Üyesi olan Genel Başkanımız Abdullah Baştürk, Uluslararası düzeyde, sendikamızı en etkin biçimde temsil etmiştir.

Sendikamız, organik bir bağı olmamakla birlikte, aynı işkolundaki sendikaların oluşturduğu öteki Uluslararası Sekreterya **(TUI-PAE)** ile de yararlı ilişkiler kurmaya çalışmaktadır. Bilindiği üzere, Merkezi Berlin'de olan bu Sekreterya'nın temsilcileri ülkemize gelmişler ve Sendikamızla dostça ilişki kurmak istediklerini bildirmişlerdir.

ÜÇÜNCÜ DÜNYAYA AÇILIŞ

Sendikamız, son iki yıl içinde, PSI, ICFTU ve **WCTU** içinde bulunan ya da bulunmayan Üçüncü Dünya ve bağlantısız ülkeler işçi sınıfı örgütleri ile de karşılıklı ilişkiler içine girmiştir. Bu cümleden olarak, Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık savaşı vererek, Özgürlüğünü kazanmış İlk Batı Afrika ülkesi olan GHANA ve Siera Leone'deki kardeş sendikalarla mübadele proğramları düzenlenmiştir. Ayrıca, Hindistan Genel Hizmetler ve Kamu Görevlileri Sendikalarıyla dostluk ve teknik yardımlaşma ilişkilerine girişilmiştir.

ÖRGÜTÜMÜZE YAPILAN SALDIRILAR İŞ KAZALARI, SİYASİ CİNAYETLER YİTİRDİKLERİMİZ

Geride bıraktığımız dönemde, işçi sınıfı ve emekçi halkımızla, demokratik her anlayışa ve devrimci her kuruluşa yönelen faşist saldırılar; devrimci, güçlü bir kuruluş olan sendikamıza da yapıldı. Bu saldırılar sonunda yaralananlar oldu. Sınıf mücadelesinde şehit düşenler oldu. Subelerimiz, temsilciliklerimiz bombalandı, kundaklandı, kurşun yağmuruna tutuldu.

Öte yandan, bazı arkadaşlarımız trafik kazalarında yaşamlarını yitirirken; bir çok üyemiz de gerek iş cinayetlerinde, gerekse yakalandıkları amansız hastalıklardan kurtulamayarak aramızdan ayrıldılar.

SALDIRILAR

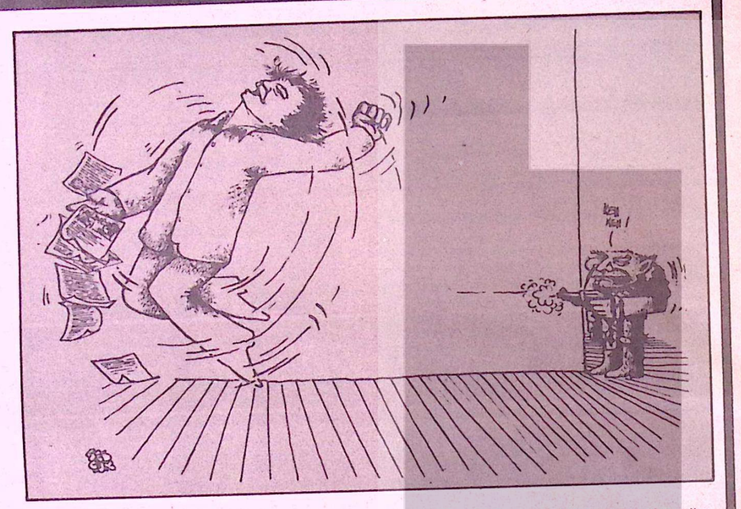

● **Zonguldak** Belediyesinde çalışan sendikamız üyesi **Hasan Yayla, Mustafa Demir** ve **Şendoğan Beşli** adlarındaki elektrik işçileri, polisler tarafından görevleri başında dövülmüşlerdir. Sendikamız üyesi üç işçinin polisler tarafından dövülmesi olayına halkın tepkisi büyük olurken, olayı kınayan sendikamız üyesi işçiler işi bırakarak olayı protesto etmişlerdir. 9 Şubat 1979 tarihinde meydana gelen bu olaydan kısa bir süre sonra, 24 Mart 1979 Cumartesi'ni Pazar'a bağlayan gece de Zonguldak Şubemiz faşistlerce bombalanmıştır.

● **Ankara** Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde çalışan sendikamız üyesi işçilerin üzerine faşistlerce kurşun yağdırılmış, **Şahabettin Karataş** yaralanmıştır. Olay 9 Haziran 1979 günü meydana gelmiştir.

● **İzmit** Belediyesinde çalışan sendikamıza üye işçilerin grevi sürerken, 13 Haziran 1979 akşamı İzmit Şubemiz faşistlerin saldırısına uğramış ve Şubenin camları kırılmıştır.

● **Kayseri**'de sendikamız üyesi otobüs işçilerinin çeşitli zamanlarda faşistlerin saldırısına uğraması ve dövülmesi üzerine 24 Haziran 1979 Günü Otobüs İşletmesinde çalışan arkadaşlarımız işi bırakarak direnişe geçmiş ve olayları protesto etmişlerdir.

● **Erzurum** Şubemiz faşistlerce bombalanmış ve şubede büyük ölçüde hasar olmuştur.

● **10.(Trabzon)** Bölge Merkez Şube Başkanı **Hasan Gürsoy** ve Rize Şube Başkanı **Ahmet Kaspar,** iki kişinin saldırısına uğramışlardır. Taşlı, sopalı, saldırıdan kendilerini koruyan **Gürsoy** ve **Kaspar** daha sonra,saldırganları izleyerek yakalamışlar ve güvenlik kuvvetlerine teslim etmişlerdir.

● **İstanbul** Makina Sanayi Şubemize kayıtlı, Küçükçekmece Belediyesi İşyeri Baştemsilcisi **Musa Düz,** kalabalık bir faşist grubun saldırısına uğramış ve dövülmüştür.

● Ülkemizde faşizmi yerleştirmek isteyen karanlık güçler saldırılarını aralıksız sürdürmüşlerdir. **Trabzon**'da faşistlerin saldırısına uğrayan sendikamız üyesi **Hakkı Çavdar** ağır yaralanmıştır.

Tarsus Şubemiz faşistlerin saldırısına uğradı.

● 3 Ocak 1980 günü **Tarsus Şubemiz** faşistlerin saldırısına uğramış, şubenin tüm camları kırılmıştır.

● **Çankırı** İşyeri Baştemsilcilik Lokalimiz, çeşitli defalar faşistlerin saldırısına uğramış ve her defasında da büyük tahripler yapılmıştır.

● **İstanbul** Belediyesi Temizlik işlerinde çalışan sendikamız üyesi **Satılmış Çalış,** faşistlerin saldırısına uğramış ve dövülmüştür.

● **Konya-Ereğli** Belediyesinde çalışan sendikamız üyesi **Avni Uygur,** 25 Kasım 1979 akşamı faşistlerin saldırısına uğradı. Altı yerinden bıçakla ağır yaralanan Uygur Ankara Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavi görmüştür.

● 14.Aralık 1979 günü **Mersin**'de, üyemiz **Şaban ALTIN,** yayın organımız **Genel-İş Emek Gazetesi**'ni okurken faşistlerin saldırısına uğramış ve bu saldırıda ağır şekilde dövülmüştür.

● 21 Ocak 1980 tarihinde **Antalya Şubemizin** otosu içinde Şube Başkanı ve iki üyemizin bulunduğu sırada kurşunla taranmış, büyük bir tesadüf sonucu içinde bulunanlar yara almadan kurtulmuş, ancak oto önemli ölçüde hasara uğramıştır.

İŞ KAZALARI

İş kazalarının yoğunluğu bakımından ülkemiz, dünya'da baş sıralarda gelmektedir. Bunun nedeni, iş yerlerinde işverenlerce gerekli önlemlerin alınmaması, işçinin işgücüne saygısızlık, insan yaşamına verilmesi gereken önemin verilmesi vb. gibi şeylerdir.

İş kazalarının çokluğu, bizim işkolumuzda da dikkat çekmektedir. Gerekli önlemlerin alınması için, toplu sözleşmelere hükümler konulmasına rağmen, kazaların önü alınamamıştır.

Geçtiğimiz dönemde de bu nedenle birçok üyemiz yaşamını yitirmiştir. Bunlar şöyledir:

● 15 Haziran 1978 günü İstanbul **İETT** Genel Müdürlüğünde görev yapan üyemizin kullandığı aracın tekerlerinin patlaması sonucu otobüs denize uçmuş ve Şoför **Halil KURU** ile **Abdullah KURT** adındaki iki üyemiz kaybedilmiştir.

● **Ankara EGO** Elektrik Gaz İşletmeleri Genel Müdürlüğünde çalışan Sendikamız üyelerinden **Hüseyin ATEŞEL** ile **Mehmet UÇKUN** arkadaşlarımız, cereyan çarpması sonucu hayatlarını kaybetmişlerdir.

● **Sakarya** Belediyesi EGO İşletmesi Müdürlüğünün Otobüs garajı işyerlerinde çalışan sendikamız üyesi ve işyeri temsilcimiz **İsmet BALABAN** 5.Ekim.1978 günü bir iş kazası sonucu hayatını kaybetmiştir.

● Yine Sakarya Erenler Belediyesinde elektrikçi olarak çalışan sendikamız üyesi **Nihat BAYLAN** 22 Ağustos 1979 günü geçirdiği iş kazası sonucu ölmüştür.

● 13 Eylül 1979 günü **İstanbul Makine Sanayi Şubemiz** üyelerinden **Mehmet Güler** bir iş kazası sonucu iş cinayetine kurban gitmiştir. Yine aynı şubemizin Atölye ve Garajlar emrinde çalışan üyemiz **Ahmet Tatlısu** 1.Ekim.1979 günü geçirdiği iş kazası sonucu hayatını yitirmiştir.

● 27 Kasım 1979 günü **İstanbul**'da Galata Köprüsünde çıkan yangını söndürmek için uğraştığı bir sırada **Ali YILMAZ** adındaki bir üyemizin, geçirdiği iş kazası ile yaşamı son bulmuştur.

M. Ali Tütüncüler faşistlerce katledildi...

İş kazalarında birçok arkadaşımız yaşamını yitirdi. İş kazasında yitirdiğimiz bir arkadaşımızın cenaze töreni..

SİYASİ CİNAYETLER

Faşist saldırıların büyük bir hız kazandığı geçtiğimiz dönemde, bu saldırılar sendikamız üyelerine de yapılmış ve birçok üyemiz bu cinayetler sonucunda şehit olmuştur:

● **Balıkesir** şubemizin üyelerinden **Şaban DEMİRAY** faşistlerce kurşunlanarak, bu dönemde yaşamını yitirmiştir.

● **Urfa** şubemiz üyelerinden Ceylanpınar Belediyesinde şoför olarak çalışan **Celal KILIÇ,** faşistlerin saldırısı sonucunda hayatını yitirmiştir.

● **Ankara** Belediyesi **Fen İşleri** Müdürlüğünde çalışan üyemiz **Mızrap Ali TAŞKIN,** Etlik Piyangotepe faşist saldırısında katledilmiştir.

● **İstanbul Örnektepe**'de faşistlerce taranan bir kahvede oturmakta olan Sendikamız üyesi **Yusuf TÜRKMEN** hayatını yitirmiş, aynı saldırıda üç üyemizde ağır şekilde yaralanmışlardır.

● Sendikamızın **Gaziantep** 2.Şube Eğitim Sekreteri **M.Ali TÜTÜNCÜLER,** 22 Eylül 1979 akşamı uğradığı bir saldırı sonucu karnından ağır yaralanmış, kaldırıldığı hastahenede kurtarılamayarak şehit olmuştur.

● **Kayseri** Şubemize kayıtlı **Hulusi Altun** ve **Sadullah Yılmaz**'da faşistler tarafından kurşunlanarak şehit edilen iki üyemizdi.

● **İstanbul-Bayrampaşa** Belediyesinde şoför olarak çalışan sendikamız üyesi **Erol Kurnaz,** faşistlerin saldırısına uğrayarak, görevi başında katledildi.

Gerek faşist saldırılar sonucu, gerek iş kazalarında, gerekse Sendikamıza hizmet ettikleri sırada yaşamlarını yitiren arkadaşlarımızı burada saygıyla anıyor, örnek mücadelelerini yaşatacağımızı ve sürdüreceğimizi bir defa daha ilan ediyoruz.

AĞRI'DA FAŞİST TERÖR...

Ağrı'da son günlerde belediye işyerlerine ve işçilere karşı kanlı saldırılar başlatılmış ve giderek yoğunluk kazanmıştır. **Ağrı** Belediyesinde çalışan **İşçiler, temsilciler** ve baştemsilcilerden oluşan çok sayıda kişi gözaltına alınmıştır.

Ağrı'da meydana gelen faşist saldırılarda üyelerimizden yaralananlar olmuştur. Faşist saldırılar karşısında belediye hizmetleri tümüyle durmuştur. Faşist terör kol gezmektedir. Öte yandan, işçilere ve emekçilere yoğun bir baskı yapılmaktadır. **Ağrı** Belediye Başkanı gözaltına alınanlar arasındadır.

YİTİRDİKLERİMİZ

Haşim Delatioğlu

Yıllarca İskenderun Şubemizin başkanlığını ve bunun yanı sıra Genel Yönetim Kurulu üyeliği görevini yürüten Haşim Delatioğlu'nu 1978'in Ekim ayında yitirdik.

Yitirdiğimiz günlerde 5. **(Adana)** Bölge Merkez Şubemizin Başkanlığını yapan Haşim Delatioğlu'nun ölüm haberine yer veren Genel-İş EMEK'te aynen şöyle deniliyordu :**"İşçi sınıfımız ve Genel-İş yiğit bir savaşçısını daha yitirdi. Gene bir trafik kazası ve gene bir büyük acı ; Haşim Delatioğlu yok artık aramızda..."**

Adana- İskenderun arasında geçirdiği trafik kazası sonucu yitirdiğimiz Delatioğlu, tüm yaşamı boyunca sınıfımızın geleceği için mücadele vermiş yiğit bir işçi, mücadeleci bir sendikacıydı. Sınıfsal mücadelemizde örgütümüzün büyümesi ve gelişmesinde büyük katkıları olan bu yiğit işçinin mücadele dolu anısı, devrimci kavgamıza ışık tutacaktır.

K. Süha Berk

Yılmaz Çakmak

Yayın organımız **Genel-İş EMEK,** 15 Haziran 1979 tarihli sayısında acı bir haberi daha duyurmak zorunda kalıyordu. Sendikamız emekçilerinden **Kemal Süha Berk** ve **Yılmaz Çakmak,** görev dönüşü korkunç bir trafik kazası geçirmiş ve yaşamlarını yitirmişlerdi.

Uzun yıllar sendikamızda çalışan ve işçi sınıfının mücadelesini kendi yaşamlarıyla bütünleştiren, her türlü koşulda, görev bilinci ve sorumluluğuyla örnek davranışlar içinde olan arkadaşlarımızın kaybı, sınıfımızın mücadelesi için önemli bir kayıp oldu. **Acılarını yüreğimize gömdük, anılarını aramızda yaşatıyoruz.**

İstanbul'da İETT işyerlerinde sendikamızca uzun bir süreden beri sürdürülen yetki mücadelesi son zamanlarda yeni boyutlara ulaştı. Bölge Çalışma Müdürlüğü birtakım masabaşı oyunlar tezgahlayarak, sendikamızın işyeri yetkisini gas - betmeyi amaçladı.

İETT'nin yiğit, mücadeleci işçileri, Bölge Çalışma Müdürlüğü, işveren ve sarı sendika ittifakını parçalamaya, masabaşı oyunlarını boz- maya ve İETT işyerlerinde DİSK'in ve Genel-İş'in bayrağını dalgalandırmaya and içtiler.

Bu aşamada, üst örgütümüz DİSK, yaptığı açıklamada İETT işyerlerinde sahtecilik yoluyla, yetkimizin gasbedilmek istenmesini sert bir biçimde konusunda İETT işçilerinin "HAZIR OL" çözmek konusunda İETT işçilerinin "HAZIR OL" da beklemesini istemiştir. DİSK'in açıklaması aynen şöyledir:

İETT İŞÇİLERİ, KARDEŞLER!

İşyerlerimizde uzun bir süredir devam eden yetki mücadelesi yeni boyutlara ulaşmıştır.

Bölge Çalışma Müdürlüğü kendisini o yere getiren siyasal iktidara borcunu ödercesine, DİSK GENEL-İŞ'in İETT işyerlerinde çoğunlukta olduğunu belgele- yen istifa ve üye kayıt fişlerini dikkate almadan sadece karşı sendikaların çağrısı- nın bir gün önce yapılmasına dayanarak işyeri yetkisini gasbetmeyi amaçlamıştır.

Şunu açıkça belirtiyoruz ki, İETT işyerlerinde ne kadar masa başı oyunlar güdülürse yapılırsa yapılsın, ne hesaplar güdülürse güdülsün, DİSK'in, GENEL-İŞ'in bayrağı mutlaka dalgalanacaktır.

Masa başında alınan kağıtlar, o işçilere rağmen, onların isteklerine rağmen işyerinde yetkili olmaya yetmeyecektir. yetkili olmayı hedefleyenler olacak gelişme- lerin sonuna da katlanmak zorunda kalacaklardır.

Sahtecilik yapılmıştır. Bu sahteciliği yapanlar da bellidir. Yaptıklarının hesabı her alanda kendilerinden sorulacaktır.

Biz güçlüyüz. Bizim gücümüz işçilerin birliğinden gelmektedir. Biz gücümüzün her çeşit masa başı oyunları bozacağına inanıyoruz. Bunu dost da düşman da görecektir.

Çok söze gerek yok. Gelişmeler titizlikle izlenmektedir. Bu gelişmeler çerçevesinde haklı olduğumuz sorunu çözmek konusunda İETT işçileri "HAZIR OL"da beklemelidirler.

ZAFER ER GEÇ İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR
YAŞASIN İETT İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ
YAŞASIN DİSK
YAŞASIN GENEL-İŞ

İETT İşçileri "HAZIR OL" da beklemelidirler

YAŞASIN DİSK
YAŞASIN GENEL-İŞ

GÜCÜMÜZLE MASA BAŞI OYUNLARINI BOZACAĞIZ

BÖLGE ÇALIŞMA MÜDÜRLÜĞÜ, İŞVEREN, SARI SENDİKA İTTİFAKINI GÜCÜMÜZLE PARÇALAYACAĞIZ

İETT İŞYERLERİNDE DİSK-GENEL İŞ'İN BAYRAĞI MUTLAKA DALGALANACAKTIR!.

DİSK/GENEL-İŞ

1

2

3

4

sendikamız genel-iş disk'in demokrasi mitinglerine yığınsal olarak katıldı... izmir'de, antalya'da, ordu'da, izmit'te, alanlara sığmadık... istemlerimizi haykırdık hebbir ağızdan...

1 izmir
2 izmit
3 antalya
4 ordu

GENEL-İŞ
8. DÖNEM GENEL KURULU
ÖZEL SAYISI
19-20 nisan 1980

TÜRKİYE GENEL HİZMETLER İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANIDIR

GENEL-İŞ SENDİKASI Adına Sahibi
abdullah baştürk
★★★
Genel Yönetmen
ismail hakkı önal
★★★
Sorumlu Yazışleri Müdürü
hasan mert

GENEL-İŞ EMEK'İN Bu sayısı GENEL-İŞ Basın Bürosunda Hazırlanmış

Dizgi, Kamera, Montaj ve baskısı EM-AŞ Web Ofset Tesislerinde Yapılmıştır.

YÖNETİM
Süleyman Sırrı Sokak 2/4
Tel : 17 52 67- 17 54 59- 17 67 41
YENİŞEHİR-ANKARA

BASILDIĞI TARİH
19 Nisan 1980

Ederi: 500 Kuruş

Kapak Kompezisyonu
İbrahim DEMİREL
★★★
Sayfa Düzeni
Özcan YURDALAN
Ruhi KAVASOĞLU

